

LIVET – DET DYREBARE

„Det lykkeligste menneske, er det, som formår at sætte sit livs ende i forbindelse med dets begyndelse.“!

Goethe
1749-1832

Mennesker fra to livsplaner samarbejder når Mimi Arnborg skriver.

MIMI ARNBORG
LIVET – DET DYREBARE

STRUBES FORLAG
Viby Sj. 1982

Mimi Arnborg

LIVET - DET DYREBARE

Omslag og illustrationer af Gert Kaffa

© Copyright 1982 Mimi Arnborg

STRUBES FORLAG 1982

Genoptryk 2006 Glumsø Bogtryk A/S

Af Fonden for MIMI og EIGIL ARNBORGs mindelegat

Tidligere udgivne bøger:

At dø er at leve

Dødsøjeblikket og derefter

INDHOLD

1. DEL

I STILLE STUNDER	9
Nogle betragtninger	11
Mestrene	12
Vinden og solsangen	14
Tankens magt	16
Den vildfarne søn	20
Tanker der kommer – Angående ideer	24
Beduinerkvinden	25
Island	26
Flynderen og svalen	29

2. DEL

KONTAKT MED DEN ÅNDELIGE VERDEN	33
Livet – det dyrebare	34
Genfødselen	37
Hvem er Mestrene?	41
Hvor opholder Mestrene sig?	49
En åbenbaring	52
Thit Jensen	60
Atlantis	61
Angående Atlantis	66
Nada viser sig for mig med et budskab	69
Mesteren Saint Germain	72
Saint Germain	73
Jesus Kristus	79
Pater Pio	83

3. DEL

GLIMT FRA 30 ÅRS HEALING-TJENESTE	87
Finlang	91
England	94
Tre breve	110
 EPILOG	 112

Jeg tror –

Jeg tror på den mægtige, skabende ånd,
som mennesket kalder Gud,
og at jeg selv, og alt som fik liv
blev til i kraft af hans bud.

Jeg fatter hans magt og hans væsen ej,
men jeg bøjer mig for hans værk,
og jeg fatter, at han, den vældige Gud
er alkærlig, viis og stærk.

Jeg ser på ham som en Fader god,
der elsker, hvad han har skabt,
og som ikke vil, at en eneste sjæl
af hans børneflokk skal gå tabt.

Jeg tror, at mennesket er en ånd,
der skabtes ej for at dø,
men for at leve og folde sig ud
her og hisset som blomst af frø.

Jeg tror, at menneskers kamp og strid
og de vunder, som verden slår
er lutrende ild, som må gennemgås
inden sjælene målet når.

Jeg tror, at sekter og samfund har
hver for sig sin høje mission,
men at elske Gud og at holde hans bud
er den højeste religion.

Jeg tror, at ånder fra lysets hær
bringer stadig til jorden bud,
men bedre end Mesteren fra Nazareth
har ingen vist vej til Gud.

Jeg tror, at selv den fattigste sjæl
udsprang af hans skaberånd
og at alle tillidsfuldt lægge kan
vort liv i hans stærke hånd.

Jeg ved vel, at ondskab og mørkets magt
kan herske en stund – men jeg tror,
at kærlighed er den stærkeste magt
i himmelen og på jord.

Jeg tror, at en guddomsgnist blev nedlagt
i hvert eneste menneskebryst
og at vi, efter jordelivets kampe engang
skal mødes på lysets kyst.

M.

1. DEL

I STILLE STUNDER

23. okt. 1981.

Jeg sidder stille i min stue ved mit tændte lys og tænker på slet ingenting. Lader bare stilhedens kåbe sænke sig ned over mig. Sådan føler jeg det.

Så åbnes en lille dør ind til en uset verden, og jeg hører himmelsk musik og sang. – Jeg lytter – det er toner, jeg kender. De minder mig om for længe siden, når jeg med præsten i Bunkeflu præstegård i Sverige mangan en aften gik over i kirken, hvor han sang og spillede for mig. Det var de samme højstemte toner, som *når* mit øre i denne stund, Davids 23. salme: „Herren er min hyrde, mig skal intet fattes. Han lader mig ligge på grønne vange. Til hvilens vande leder han mig, han kvæger min sjæl, og fører mig ad rette veje for sit navns skyld.

Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal, så frygter jeg ej ondt. Thi du er med mig. Din kæp og din stav er min trøst. Du salver mit hoved med olie. Mit bæger flyder over. Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage, og i Herrens hus skal jeg bo evindeligt.“

Sangen løfter sig til de lyseste højder og toner ud i et Hal-

leluja, båret af Englestemmer, der fylder mig med højstemt glæde.

De kom til mig for at stemme min sjæls strenge i takt med røsterne derudefra. Jeg lukker mine øjne og lader tonerne fylde mig. Jeg føler mig løftet udover det værende og smelter sammen med noget ophøjet og stort.

Lidt efter hører jeg en kærlig, men myndig, stemme tale til mig. Det varer lidt inden jeg ser, hvorfra den kommer. I et hastigt glimt opfatter jeg en lysende Gestalt. – Det er meget svært for mig at beskrive dette. Der er intet, jeg kan sammenligne det med. Det er vanskeligt at gøre sig forståelig om åndelige oplevelser, fordi menneskene uvilkårligt viger tilbage på grund af tvivl og frygt. Det er utraditionelle tanker jeg lukker op for, og frygten for alt nyt skaber barrierer, der spærrer vejen for forståelse og accept.

Men du *må* ud af de snævre rammer kære menneskebarn på Jord. Du erkender jo inderst inde, at du går rodløs og hvileløs omkring. Rent mekanisk øver du dit dagværk. Nu og da standser du op og siger til dig selv: „Jeg forstår slet ingenting. Hvorfor skal jeg trælle dagen lang?“ En anden spørger: „Hvorfor er der ikke brug for mig noget sted?“ eller „Hvorfor skulle min dyrebare ven og støtte dø fra mig? – Hvorfor er der krig og ufred alle vegne? Hvorfor? Hvorfor? Hvorfor?“

Fordi du endnu ikke har fundet den nøgle, der lukker op for svaret, som vi gerne vil give dig. Om du vil standse et øjeblik og lytte, så er hjælpen dig nærmere, end du tror. Men som du sidder der med dine mørke tanker, har du trukket gardiner for sjælens vindue, og du synger din klagesang over mørket, der indhyller dig.

Bagved skyen er himlen blå. Luk op for lyset, der skinner bag din rude og gør porten vid og døren høj, så står Guds tjenende budbringere parat til at åbne de stængte por-

te ind til sjælens skatkammer og lyse for dig med en evigtbrændende lampe, der vil forvandle dit vemod til fortro-
ning og til tro på lysets sejr over mørket.

Du skal ej længer vandre i skyggernes dal,
og ej længer knuges af uvishedens kval.

Du skal erkende, at du er barn af Gud,
der med et mål og mening i verden blev sendt ud.

Nogle betragtninger

Som menneske er vi duale væsener med et fysisk og et æte-
risk legeme, og disse to legemer gennemtrænger hinanden.
Den fysiske krop ældes og forgår. Det er vi alle klare over,
men vort åndelige legeme, der er bærer af vor personlighed,
kan aldrig forgå. Hvilken trøst er det ikke at vide, at vor fri-
gjorte ånd, når døden lukker vore jordiske øjne, forenes
med vore kære i et hjem, der ikke er af denne verden.

Ved fødselen blev vi overklædt med fysisk stof for at kun-
ne fungere i denne grovere verden, vi midlertidigt bebor.
Men når denne afkastes og går tilbage til de stoffer, hvoraf
den er dannet, drager den frigjorte ånd ind til den åndens
verden, hvorfra den kom, inden den ved fødselen begyndte
sin skolegang hernede.

For den frigjorte ånd er den nye verden ligeså reel, som
omgivelserne her er for os. Det er blot et spørgsmål om fin-
hedsgrad. Er man underlagt samme frekvens, opfattes om-
givelserne ligeså naturlige som her, fordi de er bygget op
af samme stof.

Jeg vil snarere kalde jorden for en genspejling eller en
grovere kopi af den æteriske verden. Men den tilkommende

verdens skønhed er betinget af individets karakter og udviklingsgrad. Vi bliver hverken værre eller bedre, fordi vi går fra den ene tilstandsform til den anden.

Vi skaber selv vor fremtidsskæbne og den bolig, der engang skal blive vor.

Mestrene

Fra de tidligste tider, da de første menneskelige væsener viste sig på Jorden og til denne dag, har der altid været Adepter eller Mestre fra højere planer til at lede menneskeheden, thi bagved den ydre verden findes en højere ledelse i det guddommelige hierarki, gennem hvilken verdensviljen virker.

Mange af disse er blevet miskendt, fordi de ikke er blevet forstået af den tids mennesker. Det taler historien sit stærke sprog om. Vi kan tage Mesteren Jesus som det stærkeste eksempel. Han kom fra de højeste Himle, for at vise os vejen, sandheden og livet. Vi mindes de første Kristnes kamp for at føre hans lære frem. Kætterbålene flammede gennem hele middelalderen. For eksempel blev Giordano Bruno brændt som kætter i Rom, efter at han havde været fængslet i flere år. Dette fordi han bragte en stor sandhed om vor klodes form og bevægelse. Han påstod, hvad sandt er, at Universet er uden grænse, og at en uendelig Gud kun kan udfolde sig i et uendeligt univers.

Han forsøgte også at få menneskene til at forstå, at *Gud er verdenssjælen, og at livet er evigt.*

Det var en hård tid dengang, men ak! Den dag i dag bliver mennesker også pint og henrettet, dersom de har andre

meninger end de bestående. Således mødte Mesteren Saint Germain også spot fra visse kredse, fordi de ikke forstod, hvad han repræsenterede. Men han har ved sin overmenneskelige visdom og godhed, gennem *årtusinder* søgt at løfte menneskeheden et skridt nærmere målet.

En anden gudsendt leder, der har virket iblandt os, er Pater Pio. Han var kapuciner munk i et kloster i Syditalien, hvor han døde år 1968. Hans liv var fuldt af undere. Ligesom Frans af Assisi var han stigmatiseret, det vil sige, at han fik Kristi sårmerker i hænder, fødder og side. Der skete ustandselig helbredelser omkring ham. Han kunne se lige igennem mennesker og vidste alt om dem. Samtidig med, at han var i kloster, viste han sig i synlig skikkelse rundt om i verden og talte med folk og helbredte dem. Han efterlod sig intet skriftligt og holdt ingen bemærkelsesværdige prædikener, men han gik fuldt og helt i Kristi fodspor. Der berettes, at der var en udstråling af kærlighed om hans person, som gjorde, at folk, der kom i berøring med ham, kom til at tro på Gud og på en åndelig verden. 100.000 mennesker fulgte ham til graven i den lille by San Giovanni Rotondo på Garganobjerget.

Han var en udsending til os fra lysriget bagved den larmende jord.

Den nulevende Sai Baba i Indien samler millioner af mennesker omkring sig. Han udretter det, vi kalder mirakler i stor målestok og råder over fantastiske åndelige kræfter, der giver videnskaben noget at spekulere på.

Disse vældige evner bærer han med sig fra *den høje verden*, hvorfra han kommer.

Vor høje Mester Jesus Kristus satte sine uudslettelige spor iblandt os gennem sine vise ord, sine såkaldte mirakler og uforglemmelige lignelser.

Vinden og solsangen

3. nov. 1981

Novemberstormen farer over lande. Træernes blade falder til jorden, deres foreløbige mission er endt. De gav liv og næring til træet de lange lyse sommerdage. Nu gøder de mulden og går ind i det store guddommelige kredsløb.

Jeg stirrer på de spinkle grene, der svajer for vinden. Det ser lidt brutalt ud, som det dog river og rusker, men den store Skaber har med visdom flettet grenene sådan sammen, at de følger sig for vindens tryk. Og det synger i min sjæl: Tak for de lyse dage, der svandt, og tak for naturens hviletid i vinteren, der nærmer sig. Alt er jo så såre godt.

Nu toner en lovsang for mit indre øre. Her inden for hjemmets mure er så fredfyldt og så trygt. Det er så forunderligt, for nu hører jeg englerøster, der priser den hellige Fransiskus, vort store forbillede.

Jeg sidder stille og lytter, og nu fanger jeg nogle gloser på et fremmed sprog. Det må være italiensk. De synger den samme sætning igen og igen:

„Altissimo onnipotente bon signore – –“

Jeg tror, det betyder: Allerhøjeste, almægtige, gode herre.

Nu gentages en anden strofe, der lyder således: „Laudato si missignore, per frate vento.“ Jeg mener at kunne oversætte det, da jeg har nogen kendskab til fransk. Det må være hans lovprisning til broder vind: „Lovet være du Herre for broder vind.“

Åh, jeg stemmes til højtid, så alle sjælens strenge dirrer. Nu går det op for mig, at det er solsangen, de synger. Han digtede jo engang en tak for alt det skabte.

Frans af Assisi, der har en stor plads i mit hjerte, åben-

barede sig engang for mig ved sit balsamerede legeme i klosterkrypten i Assisi. Det glemmer jeg aldrig. Denne oplevelse har jeg beskrevet i min bog: „At dø – er at leve –“. Han lovpriste i omtalte sang, alt det skabte: Solen og månen og stjernerne, luften og skyerne, godt vejr og al slags vejr, hvorved Gud opretholder alle sine skabninger.

Nu toner sangen igen gennem min stue, mens jeg sidder her ved mit tændte alterlys og skriver, hvad der indgives mig. Jeg har lige sat en udsprungne hibiscus hen foran mig. Den har trofast blomstret hele sommeren. Hver morgen går jeg hen og kærtegner den, mens jeg hvisker: „Hvor er du smuk!“ Jeg føler det virkelig, som ville den sige: „Tak for din morgenhilsen. Jeg har også lagt hele min sjæl i at gøre mig smuk, for at glæde dig.“

Nu lyder sangen igen. – Det er dog forunderligt.
„Laudato di, Missignora, per sora nostra matre terra.“

Det må være hans lovprisning til Moder Jord, som opholder os og bærer os, som frembringer alskens frugter, og farvede blomster og græs.

„Jeg lover og priser dig, Herre, jeg takker for alt.
Og vil tjene dig i stor ydmyghed.“

Forståelsen af det fremmede ordbrug trænger ind i mit sind. Jeg føler mig løftet mod lyse højder, og kunne jeg synge som de, ville jeg istemme en dybtfølt tak.

Neden for min altan er plantet vilde roser. De var gule som små sole, da forårssolen kyssede dem. Nu er grenene fyldte med røde hyben.

Spurvenerne og solsorten sidder og ser forelsket på disse strålende frugter, som uden tvivl vil give dem det vitamintilskud til vinter, som er nødvendigt for at komme igennem den kolde tid.

Åbner vi vore øjne og vort sind og lader Moder Natur tale til os, så må vi med salmisten synge:

Hvad skal jeg sige? Mine ord
vil ikke meget sige.

O, Gud, hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige!

INTUITION er en indre åndelig sans, der åbner sig indad i modsætning til de fysiske sanser, der åbner sig udad, og man får en umiddelbar forståelse af en virkelighed udenfor alle ydre påvirkninger og oplysningskilder. Denne evne er blevet stærkere med årene.

Det kan til tider være noget af en belastning, at se tingene klarere end andre ser dem, både når det angår personer, man sidder og taler med, og faktisk ved, hvem de er, og om de taler sandt eller mindre sandt.

Det indvirker også på min forståelse af universelle gåder.

Sindet har mange aspekter. Mennesket er et sammensat Noget, men livet er rigt og gavmildt, og vi må takke for hver dag, der gives os.

Tankens magt

4. nov. 1981.

Du – menneske på jord, hvorfor ruster du med ild og sværd?
Hvorfor kredser dine tanker om fjenden, der lurker på dig
og vil slå dig ihjel?

„Jeg skal nok få ram på ham“, tænker du. Og du ruster
og ruster med kanoner og raketter og nedbryder – i stedet
for at bygge op.

Markens grøde vil visne, og bonden vil gå fallit. Ser du – menneske – hvor det bærer hen? Du tilbeder krigsguden og stimulerer hans overmod ved din kredsen om hans magt og vælde.

Ved du, at tanker kan skabe? Tanker er levende kræfter!

Måske giver du en dag Thors hammer en sådan kraft, at den slår *til* med et brag og skaber lynild, kaos og mange tårer.

Alt skabt er født i tanken, derefter manifesteres det i stof, i handling.

Hvis du i stedet rustede dig med lyse, tillidsfulde tanker i troen på livets Herre og Hans englevagt omkring den stridende jord, da kunne du skabe et lysbælte omkring dig selv, din slægt og dit land. Lyset fra disse jordens vogtere ville da kunne trænge gennem skylaget og fortrænge mørket. Om du ret forstod, at det er sandt, at tanker er levende kræfter, der slynges ud. De samles og fortættes og kan blive til en overvældende kraft. – Er du klar over, at du selv måske har båret ved til dette bål?

Jeg mindes en lille historie om en edderkop, der spandt sin tråd ned fra et ungt træ til en rosenbusk, hvor den fandt, at her var et godt sted at bo.

Den begyndte at spinde sit fangstnet mellem buskens spinkle grene. Den spandt og spandt og brugte al sin flid og kunnen. – Der kom små lækre myg flyvende ind i nettet, intetanende den fare, som her ville koste dem livet.

Nettet blev større og større, og forresten også smukkere og smukkere, for det var faktisk et helt symmetrisk kunstværk. Men – hvor fik den dog materialet fra? – Jo, det var indbygget i dens egen lille krop.

Nu kom store, fede fluer farende ind i nettet. Åh nej, der sad også en lille skøn sommerfugl og baskede med vingerne i forsøg på at komme fri. Men edderkoppen gottede sig,

den satte sig midt i herligheden og tænkte: „Hvor er jeg dog rig, nu har jeg snart forråd til lange tider.“ – Når den syntes at have lyst, fortsatte den udvidelsen af sit lille kongerige. Den havde kun tanke for sin egen betryggende sikkerhed og var meget stolt over sin kunnen. En dag, da den syntes at have nået sit mål, fik den øje på den tråd, der havde befordret den ned fra træet, og som var den første betingelse for det livsværk, der nu var ved at være fuldført.

„Hvad skal jeg egentlig med den lange tråd? Nu har jeg jo mit fine net med forråd til lange tider. Jeg tror, jeg går hen og klipper den over, den er jo overflødig nu.“ Men det var nu ingen klog tanke, den der fik. Tanken blev til handling.

Den havde glemt alt om træet, hvorfra den kom, og den fandt forbindelsen med dette helt overflødig.

„Ved flid og dygtighed har jeg nu sikret min fremtid. Jeg har ikke mere brug for forbindelsen med det træ, der knejser over mit bo. Jeg klarer mig selv!“ – Og så kravlede den hen og klippede tråden over. – Det skulle den nu ikke have gjort, thi der var et vist sammenhæng mellem denne og det spinkle netværk.

Det endte med, at nettet faldt sammen, og alle lyse drømme om velstand og jordisk lykke brast.

Nej, lykken er ikke storhed og ære! Vel er det godt og rigtigt at være flittig og stræbsom gennem livet, men vi må ikke glemme Livets træ, hvorfra vi blev sænket ned i jordens rosenbusk, der ganske vist både har blomster og torne, men dog er skabt til at sætte frugt og kerne. Klipper vi den tråd over, som forbinder os med Faderhjemmet, falder vort korthus sammen. Bryder vi i hovmod det bånd, der forbinder os med den himmelske Fader, som sendte os ud på denne jordelivsrejse med en dyb og kærlig hensigt, og tror, at vi kan klare det hele selv, da tager vi grundigt fejl.

En inkarnation er forholdsvis kort. Før afrejsen hertil blev det indprentet os at holde forbindelsen med Faderhjemmet vedlige gennem bøn og stille stunder. Forsømmes dette, står vi rådvilde den dag, da uforudsete ulykker eller sygdom rammer os. Vi er ikke fortrolige med, hvor vi kan henvende os og få hjælp. – Det hedder i et lille digt:

Ydmyghed du må mig lære,
hør mit hjertes stille bøn.
Og når hovmodsånd mig plager,
mind mig da om himlens søn.
Fyld mig helt, o du min Skaber
at ej mere nu jeg ved
end din guddomskraft og fylde,
som er evig kærlighed.

Som vore tanker er – således er vi! Tænker vi mismodige og frygtsomme tanker, da svækker vi både vor egen sjæls modstandskraft og vor åndelige styrke. Lad os derfor med al vor evne søge at bortjage slette og nedbrydende tanker og åbne for det gode og opbyggende.

Lader vi os beherske af et mørkt sind, trækker vi mørke ting til os. Kan vi i stedet for koncentrere os om de lyse tanker, da trækker vi lyse ting til os. At gøre godt er at tilføre sig gode kræfter udefra.

Den vildfarne søn

2. dec. 1981.

Den ædleste af alle Mestre, Jesus af Nazareth, kom fra en verden af usigelig højhed. Ved dåben i Jordanfloden fik han den største af alle indvielser, idet Kristusånden tog bolig i ham, og han blev eet med Faderen. Da tændtes kristendommens lys i en verden, der skælver og famler sig frem i uvidenhedens mørke.

Til dåbsstedet valfarter troende kristne endnu den dag i dag. Jeg har selv været der. Få måneder før seksdageskrigen besøgte jeg svenske venner i Beirut og var med dem vidt omkring i Mellemøsten, bl.a. i Jerusålem. På vejen dertil standsede vi ved omtalte sted. Alene gik jeg ad de få trappe-trin til vandoverfladen, satte mig på det nederste trin og lod min hånd glide gennem vandet. Da følte jeg, hvilken umådelig kraft der er koncentreret på dette sted, hvor mange fromme tanker strømmer til.

Mine venner stod længe på strandbredden og betragtede mig. De var klare over, at jeg oplevede noget stort og helligt.

Min bevidsthed gled bort fra det nærværende, og jeg oplevede som på en film hele sceneriet fra dengang, da Johannes Døberen ved en ret håndfast dåb druknede de dåbs-søgendes syndige *jeg* og indviede dem til et liv i Kristus. Selve Jesu dåb blev ikke vist mig, men jeg oplevede Døberens gerning blandt folket.

Efter denne oplevelse befandt jeg mig i en mærkelig sindstilstand, fraværende og stærkt påvirket af noget ophøjet og stort. I denne tilstand begav jeg mig ind i en nærliggende olivenlund, hvor jeg vandrede omkring en tid, indtil det gik op for mig, at vennerne sikkert ventede på mig.

Nu, når jeg sidder og mindes dette, forstår jeg, at også der er et særligt center, hvor himmel og jord, lysets verden og bedende mennesker mødes i et helligt favntag.

For at Mesterens forkyndelse kunne blive forstået og husket, talte han i lignelser, der i få og jævne ord rummer de største guddommelige sandheder.

Tænk på beretningen om sennepskornet, der vel er et af de mindste frø, der findes. Det voksede op og blev større end urterne, ja blev til et træ i hvis grene fuglene byggede rede. – Hvilken kraft bor der ikke i denne miniverden af et frø.

Det er guddomskraften, denne uforklarlige, men allestedsnærværende strøm af energi og skaberkraft, der gennemstrømmer alt liv.

„Himmerigets rige er indeni eder!“ siger han og sammenligner dets vækst med underet, der sker i det lille frø.

Ligesom grenene er en del af træet, således er vi en del af Faderen og er engang i tidernes morgen slynget ud fra det store guddommelige midtpunkt i verdensaltet, for langsomt at vokse frem til fuldkommenhed engang. –

Der var engang en far, der havde to sønner.

Sådan begyndte han sin lignelse om den unge mand, der brød kontakten med faderhjemmet og begav sig ud for at opleve verden.

Læg mærke til, at det bemærkes, at det var den yngste søn.

Han bad sin far om lov til denne rejse, og da han havde fået tilladelsen, drog han til et fremmed land medbringende sine ejendele. Jeg antager, at Mesteren dermed mente, at han rejste til jorderige, og at han medbragte den åndelige kapital, han indtil da havde samlet sig. Men ung var han, og uerfaren. Det var vanskeligt for ham at skelne mellem det lødige og det mindre lødige i denne nye, brogede verden.

Fristelserne var mange, og ånden var svag.

Inden længe havde han sat alt til, og nu begyndte han at lide nød. Han sultede og frøs, var laset og forkommen, ja han måtte endog mætte sig med den føde, der blev givet til dyrene.

Da han således var langt nede i fortvivlelse, kom han til at tænke på sin far og på al den kærlighed, han havde mødt derhjemme. Han kom også til at tænke på de formaninger, han fik med på vejen, og nu indså han, hvor tåbeligt han havde handlet med sit liv. Det var dyrekøbte erfaringer, han havde høstet i det fremmede, men fristelserne havde været så overvældende, at det ikke var muligt at stå imod. Men han var jo også en ung sjæl med få erfaringer bag sig. Han havde måske ikke været i udlandet så mange gange før.

En dag kunne han ligesom Adam og Eva se, hvor nøgen han var. Han begyndte at skamme sig derover, og at længes hjem til sin gode far.

I oplevelsernes rus havde han aldrig tænkt på at skrive hjem. Han havde klippet det bånd over, der forbandt ham med hjemmet. –

Jeg tror, at han under søvnen mærkede, at faderen ynkedes over sin vildfarne søn og længtes efter, at han skulle komme tilbage og banke på, for så ville han blive lukket ind.

En morgen udkæmpedes en svær kamp i sønnens indre. Nu kunne han ikke udholde dette længere. Han tog en rask beslutning og sagde til sig selv: „Jeg vil vende om og gå hjem til min far.“ Han rejste sig fra lejet og begyndte, om end brødebetyngt, sin vandring mod barndomshjemmet.

Men faderen, der aldrig kunne glemme sit barn, følte, hvad der var sket med ham, og opfyldtes af stor glæde. Han ville gå ham i møde og omfavne ham. Nu skulle der festes derhjemme; for den, som de troede var død, han lever. Han var faret vild i udlændighedens jungle. Nu havde han ikke

alene fundet vejen hjem, han havde også fundet sig selv. Lad os derfor feste og være glade!

Da Jesus havde fortalt dette i sin lignelse, kom han til at tænke på den ældre bror, der ikke havde haft slige tilbøjeligheder. Han havde passet sin dont og nydt sin løn derfor. Hvordan mon han reagerede over for al den fest og glæde, som hans lillebrors hjemkomst havde medført? Og så fortsætter han beretningen og fortæller, at storebror viste sig ikke at være så stor, som man havde kunnet forvente.

Der var stadig brist i hans karakter, som ikke var levet ud. Han viste sig at være MISUNDELIG.

„Her har jeg gået og tjent dig i alle de mange år, men mig har du aldrig givet så meget som et kid til belønning, mens du her slagter fedekalven, når din pjaltede søn kommer hjem. Det finder jeg uretfærdigt!“

Men faderen svarede: „Mit barn, du er jo altid hos mig.

Alt mit er dit!

Lad os sammen glædes over,
at den, der var faret vild,
nu er kommet tilbage.

Vi troede ham tabt,
men er nu fundet.“

Jo, Mesteren kendte dem, han talte til. Han kender vore brist og fald. Men han kender også vore muligheder for fremgang og vækst. Han bliver aldrig træt af at pege derpå. Ikke alene gennem de ord, der er nedfældet i den gamle bibelbog, men han taler også til os gennem samvittighedens stemme.

Lad os holde spejlet op for os selv og se, hvad der bor derinde. Det første er, at vi ser og erkender vore fejl, og det næste er, at vi retter dem!

Sådan siger min åndelige leder.

Tanker der kommer

Notater:

Angående ideer

Fra de højere sfærer nedsænkes ideer i modtagelige sinds bevidsthed. Her tænker jeg på opfindere, videnskabsmænd, kunst af forskellig art, digtning, musik m.m. Man hører nu og da mennesker sige: „Nu fik jeg en idé, en stærk impuls. Nu ser jeg for mit indre øje et kunstværk, jeg kan skabe, eller jeg hører brudstykker af dejlig musik. Temaet gentager sig igen og igen for mit indre øre. Det vil jeg kunne skabe noget smukt ud af.“ Eller digteren der pludselig føler, at nu er ånden over ham. *Nu kan han skrive.* Det er ikke noget han selv har siddet og udtænkt. Det kom som en inspiration ovenfra eller udefra.

Men så må der jo også være en inspirator, der indgiver ham det.

Så er det om at gribe det og fastholde det.

En opfindelse kan opstå næsten ensartet flere forskellige steder samtidig. Ideen kommer ikke fra det store intet, men fra en verden på et højere stade end vor, og når så frem til det åbne sind, der kan opfange den.

Det er ikke altid tilfældet, at en har stjålet ideen fra en anden. De kan simpelt hen begge have været åbne for at modtage impulserne på samme tid. Når den først er sendt ud som levende tankestrømme, så kan den opfanges af hver den, der er afstemt på samme bølgelængde, om jeg så må sige. Det må vi, der lever i radioens og fjernsynets tidsalder, kunne forstå.

Beduinerkvinden

Jeg glemmer hende aldrig.

Bag Atlasbjergene breder Saharaørkenen sig, og spredt i ørkensandet ligger beduinernes små sorte telte, som er deres meget spinkle og fattige bo.

For få år siden var jeg på turistrejse i Tunesien. Vi kom med nyfigne øjne for at udforske deres liv og færden.

Det var som to verdener, der mødtes.

Jeg glemmer aldrig de få minutter, da jeg stod ansigt til ansigt med en midaldrende kvinde foran hendes meget fattige hjem, der bestod af nogle pæle, hvor over der var spændt et tæppe som tag.

Indboet bestod af et ildsted, en briks, nogle kasser og tæpper.

Dér stod hun, rank og majestætisk, og så på os.

Som en svane rejste hun sit hoved. Der var en ophøjet ro over hele hendes person, mens de flittige fingre spandt en uldtråd.

Et øjeblik slap hun thenen, så sig omkring og fik øje på mig, der med varme følelser stod og betragtede hende.

Hun smilede til mig.

Jeg følte, at hun sendte mig en kærlig tanke, som ville hun sige: stakkels forjagede mennesker fra den store travle verden, hvordan kan jeg vise jer min sympati, før I går mit telt forbi?

Så lagde hun thenen fra sig, vendte om og gik ind i teltet, så sig omkring derinde og kom ud med et stykke brød og et nylagt æg.

Så mødtes vore øjne igen, og hun rakte mig brødet med nogle ord, som jeg ikke forstod.

Jeg tror, hun ville vise os, at hun led absolut ingen nød

og var fuldtud tilfreds og kunne endog dele med os.

Jeg tog imod det med ydmyg tak. –

En anden gav hun sit æg. – Der var ømhed og varme i hendes blik. –

I ophøjet ro lever dette folk i den store natur uden krav af nogen art.

Alt det, hvormed vi os smykke,
er det mon lykke?

Hendes spinkle bo blev for mit indre øje et helligt sted, ja en katedral, hvor teltpælenes sammenbundne ender blev til et spir, der pegede mod Allah i det høje, for hvem jeg ved, hun ydmygt sig bøje.

Da hun rakte mig brødet, skete der noget inden i mig. Jeg lærte noget af hende og af nomådefolket derude i det store øde.

Hvem er stor, og hvem er lille?

Hvem er fattig, og hvem er rig?

Den, hvis hjerte svulmer af ømhed og tak, og som er tilfreds med de kår, man er givet, er et lykkeligt menneske.

Island

I ældgammel tid dannede der sig myter til forklaring af regnbuen. Det var jo noget af et mirakel, at slig en farvestrålende portal pludselig kunne stå udspændt mellem himmel og jord. Det måtte være tegn på en slags pagt mellem Gud og menneske.

I gamle middelalderkirker finder man blandt andre kalkmalerier ofte regnbuen hvælve sig over alteret.

Hvordan det gik til, at den pludselig stod på himlen, når solen brød frem efter en regnbyge, det var ufatteligt, det var et mirakel. Men i dag har vi en logisk forklaring derpå. Det er sollyset, der brydes i regndråberne. Dette skønne syn har vi vist alle været vidne til.

Men der er andre lysfænomener på himlen, der sikkert også engang har været uforklarlige. Her tænker jeg på nordlyset. Det gav mig en storslået oplevelse for nogle år siden i Reykjavik i Island. Hændelsen kunne se ud som et mirakel, men havde selvfølgelig sin naturlige forklaring.

Jeg havde holdt en del foredrag deroppe og sluttede en af de sidste aftener med et foredrag i Nationalteatret i forbindelse med dejlig sang af en operasanger. Derefter deltog jeg i et lille traktement for nogle indbudte.

Der var vist mig umådelig stor venlighed deroppe. Jeg mener at have set alt, hvad der kunne være af interesse på denne skønne sagaø. Men under spisningen kom et par af herrerne hen til mig og spurgte, om jeg ikke havde et uopfyldt ønske. I så fald ville de gerne opfylde det, inden jeg rejste hjem.

Jeg takkede høfligt for deres store gæstfrihed, men mente bestemt ikke, at der var noget værdifuldt, som jeg ikke havde set. Jeg havde endog været helt oppe i det nordlige Island og holdt et foredrag i Akureyri, hvor der er en meget smuk og særpræget natur.

Da jeg just havde sagt nej tak til de venlige herrer, fik jeg en flygtig humoristisk tanke og sagde: „Jo-o, jeg har eet stort ønske, men det er De sikkert ikke i stand til at opfylde.“ „Hvad kan det da være, som vi ikke kan opfylde?“ „Jo“, sagde jeg. „Nu har jeg været fire gange i Finland og helt oppe på Karelen, og de to gange var det ved vintertide. Jeg havde ønsket så inderligt at opleve et rigtig flot nordlys, norrsken som de kaldet det, hvor himlen er et

flammende strålebundt. Men nej. Det blev kun til nogle små blitz, som man også kan opleve i Danmark. Nu går det mod vinter her. Jeg har været her i 2-3 uger, men stadig intet nordlys. Kan De skaffe mig et sådant, så er alle mine ønsker opfyldt?“ Og så lo vi lidt allesammen.

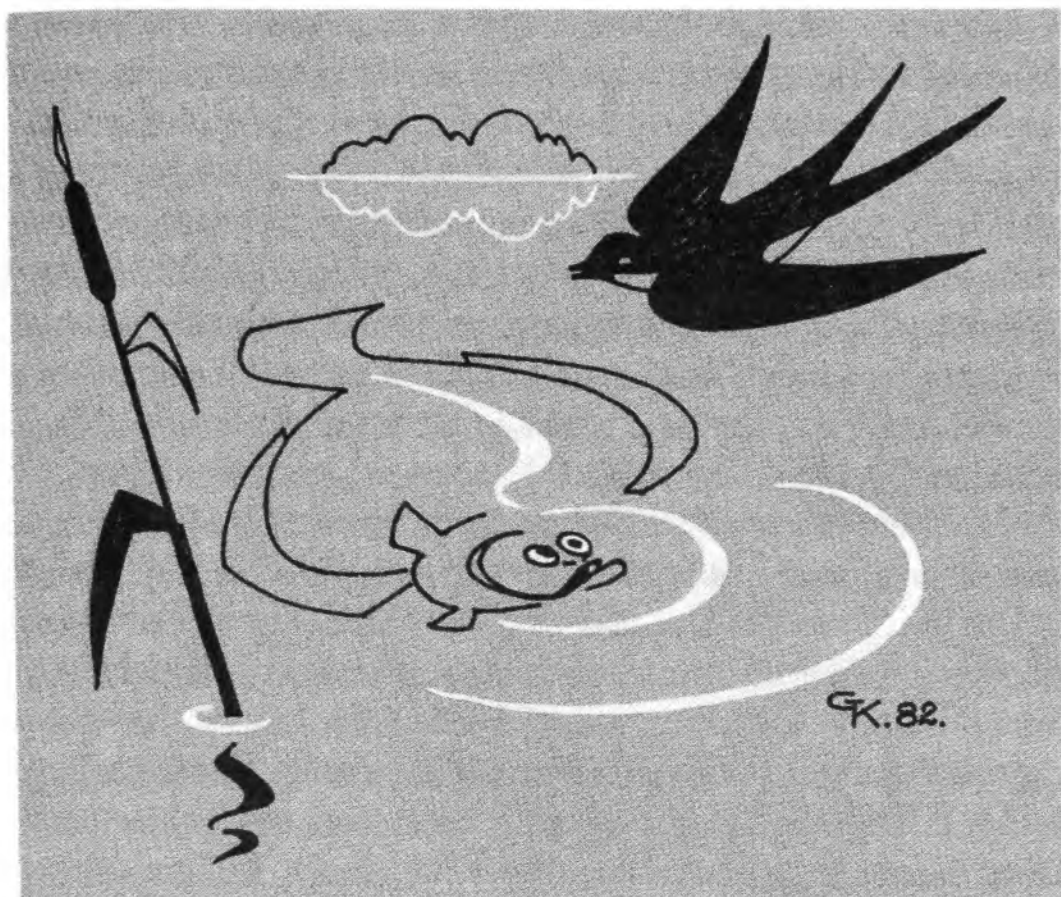
De to herrer så spørgende på hinanden, derefter kikkede de over mod vinduet, så igen på hinanden, hvorefter de forsvandt ud ad døren.

Nogle minutter senere kom de tilbage med et stort smil over hele ansigtet og sagde: „Ja, frue. Vi har just været ude ved søen for at studere himmelhvælv. Nu er klokken 22,45. Om 20 minutter går vi udenfor, og så skal De få det nordlys, De ønsker!“ Var det mon spøg eller alvor? Men tro mig. Da vi alle til aftalt tid stod ved søen, mødte der os et storslået syn. En strålesymfoni i alle 'spektrets farver åbenbarede sig for mine undrende øjne. Aldrig har jeg oplevet noget så storslået. Et øjeblik dannede det formelig en kuppel over vore hoveder.

Var det ikke forunderligt, at vinterens første nordlys netop viste sig hin aften?

Disse rare islændinge havde jo straks konstateret, at de magnetiske strømme var begyndt at tage form, og at de snart ville give sig udslag i et af de himmelfænomener, vi her var vidne til.

De var vist også lidt stolte over, at selv dette ønske kunne de opfylde. Never mind, „miraklet“ skete, og jeg rejste hjem opfyldt af stor tak – også for denne oplevelse.

En fabel af Sir Oliver Lodge,

en af sin tids største videnskabsmænd, som benyttede enhver lejlighed til at proklamere sin overbevisning om livets evige beståen.

Flynderen og svalen

En enlig flynder baskede sig frem til søens bred for at sole sig. I det samme kom en svale flyvende, idet den af og til

berørte vandfladen i sin lette flugt. Fisken gabte af forbavselse over dette syn, som den kun utydeligt kunne se gennem vandet og mumlede: „Så er der måske alligevel væsener deroppe. Jeg har før tænkt, at der måtte være nogen. Jeg har set skygger og andet, som kunne tyde derpå, men det er allsammen fantastisk og uvirkeligt. Det er nu sikrere at ligge fast på bunden. Det eneste, man er helt sikker på, er mudderet og sandet. Resten er indbildning.“ Men da svalen igen fløj forbi, spurgte den: „Hvad er du egentlig for en? Har du finner?“ Svalen svarede kort: „Vi svømmer ikke, vi flyver.“ Og derefter tilføjede den godmodigt: „Det er forresten omtrent det samme, kun smukkere og hurtigere og dejligere. Vi har fjer, som du slet ikke kan forestille dig. Vi svæver hen over jorden og kan rejse over umådelige strækninger. Der er mange andre ting, som I slet ikke har begreb om dernede.“ Fisken var en stund tavs af lutter forbavselse, men besindede sig snart, og begyndte mundrapt at snakke løs: „Dette her er noget højst mærkværdigt noget. Vi har aldrig rigtig troet på jeres eksistens. Der er ganske vist nogen af os, der kan flyve. Det er flyvefiskene, jeg tænker på, men det er mig fortalt, at de kun kan flyve et ganske kort stykke, og at de har set glimt af andre skabninger på deres flugt. – Nej, vi holder på, at flyvenykker skal holdes nede. Vi skal ikke have nogen til at tage os ved næsen.“ Svalen studsede et øjeblik ved at høre denne tilståelse og sagde så: „Du har ret i, at vi ikke skal lade os narre, men der er måske mere end én måde, man kan blive narret på. Er du klar over, at der er noget, der hedder selvbedrag? Du kender kun en ringe del af verdens herligheder.“ „Ved du måske alting?“ spurgte flynderen og var ved at dreje halsen af led under forsøg på at løfte sig op over vandet. „Er alting klart for jer deroppe i jeres højtsvævende frihed? Fortæl mig lidt om, hvordan jeres verden virkelig ser ud.“ „Det kan jeg ikke sige dig,“

svarede svalen. „Du ville ikke kunne forstå det. Den ligner jeres verden noget, kun er den langt smukkere. I har smukke ting nede hos jer, dersom I ser jer om efter dem. I har smukke sten og tangplanter og skaller, ja selv jeres egne skæl er smukke. Men vi har træer, blomster og frugter. Vi flyver over herlige bjerge og glæder os over regnbygerne og solskinnet, og over regnbuen og duggen. Vi bygger reder i trætoppene, på lader og kirketårne, vi ...“

„Jeg aner ikke, hvad du snakker om,“ afbrød fisken, hvad i alverden er kirker for noget?“ „Åh, der blev jeg dig svar skyldig,“ sagde svalen. „Der er meget som selv *vi* ikke ved. Vi kan ikke sige dig, hvorfor de er bygget. De minder meget om lader, men er dog anderledes og langt mere kunstigt byggede. Det kunne se ud, som om de repræsenterede et syn på universet, der er langt højere end vort eget.“ „Jo pyt,“ sagde flynderen til sig selv, da svalens sidste ord var døet hen. „Den kan ikke fortælle os, hvordan dens egen verden ser ud, og dog spekulerer den på regioner, der er endnu mere uforståelige. – Nej, det er altfor vagt og ubestemt. Vi gør klogest i ikke at tro på nogen anden verden end den, hvor vi selv hører hjemme. Dersom jeg ville fortælle de andre, at disse flyvefisk havde talt en slags sandhed, ville de le ad mig. – Bedre ikke at sige noget. – Og dog, når jeg tænker mig om, kan jeg svagt huske, at jeg i min barndom kunne svømme frit omkring, mere end jeg kan nu. Men disse lysglimt af minder er døet bort. Jeg må være tilfreds med det, jeg har.“ Og dermed gav den sig til at svømme tilbage og satte sig igen fast i mudderet.

Men den oplevelse var nu ikke helt spildt, og den kunne ikke lade være med af og til at fortælle lidt om det, til trods for kammeraternes foragt.

Men den følte sig faktisk lykkeligere, skønt den nu var mere klar over sin uvidenhed end før.

Den undrede sig imidlertid stadig over, hvorfor fuglen ikke kunne give den mere klare oplysninger med hensyn til den anden verdens natur.

2. DEL

KONTAKT MED DEN ÅNDELIGE VERDEN

Det er ved at give, at du får
og ved at glemme dig selv, at du finder dig selv, –
og gennem døden, at du opstår til det evige liv.

Frans af Assisi
1182 - 1226

En forårsdag 1981, efter min sædvanlige morgenandagt, stod min åndelige ven og inspirator, Adif, ved min side. Han smilede kærligt til mig og bad mig nedskrive, hvad han nu ville diktere.

Følgende blev da nedskrevet i meget hastigt tempo:

„Ved den Højstes kraft og den stærkestes vilje, er det givet mig at formidle dette budskab til dig. Du skal skrive endnu en bog. Den vil vække det slumrende i mennesket og kalde tanker frem til opløftelse, til fremskridt og til gavn.

Hvorfor tøver du? Er du ikke gennem hele livet båret oppe ved den usete kraft, der er af Gud?

Jeg vil føre din hånd over de hvide blade med et budskab stærkt og manende til en menneskehed, der vakler og lever i tvivlens mørke.

De to bøger, der nu spredes over verden, er banebrydere for det, der skal komme, og du, min unge elev, er nu skolet til at udføre, hvad der er dig pålagt.

Frygt ikke, tro kun!

Der vil være trofast vagt ved din side, idet din skytsånd, broder Edgar, og jeg vil stå bag dig. Din himmelske Fader beskytter dig!

Begynd, når nætterne bliver lange, og skriv så, hvad der indgives dig.

Bed, lyt og lyd! – Men glem ikke at sige tak, fordi du er kendt værdig til at tjene så stor og vigtig en sag.

Svigt aldrig dit kald!

Med Guds velsignelse hilser jeg dig.

Jeg er ADIF

Din mester og ven.“

Livet – det dyrebare

1. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Jeg er din lærer, mester og ven, Adif, der, som så ofte før, kommer til dig for at tale om livet og dets dybe mening, om *livet – det dyrebare*.

Menneskene har med åbent sind lyttet til, hvad vi har kunnet give dem af oplysninger om Guddommen og Hans skaberværk, og de hungrer efter mere. Vi vil åbne os for de kilder, vi skal øse af, lade det livgivende vand strømme ind til os. Vi vil tage imod og give ud, befordre de guddom-

melige kræfter videre, som det nu er os betroet.

I mine tidligere budskaber har jeg talt om det nære, om den synlige udfoldelse i og iblandt menneskene på jordens klode, men i dette afsnit skal vi løfte vort blik højere op og videre ud i det uendelige univers og se hvilke kræfter, der er sat i gang, for at I kan vokse og udfolde jer i ånd og sandhed.

Der strømmer så mange spørgsmål ud imod os, der er frigjort af jordens stof og begrænsning. Men det er ikke nok at spørge, man må også lære at lytte.

„Hvem er jeg?“ spørger jeg den, der ved din side står. „Hvor er den Gud, som vi alle søger og prøver at fatte? Hvem var Jesus Kristus, som vi beder til, når vi er i nød, fordi vi inderst inde aner en hjælpende kraft strømme imod os, når vi ret af hjertet beder derom. Det er så ufatteligt alt-sammen. Min forstand kan ikke begribe, hvad der berettes om synd og frelse, om himmel og helvede, om død og opstandelse?“ Således siger menneskene i deres søgen efter svar.

Vi, der har større udsyn og er uden for den jordiske begrænsning, ser, hvad dine øjne ikke ser og forstår, hvad din hjerne ikke fatter, thi vi har gået vejen forud for dig og længes efter at gribe din hånd og lede dig ind i forståelsens lys, ligesom vi forventer, at *du*, der hører eller læser, hvad jeg her beretter, vil føle trang til at dele *Din* viden med andre.

Vi lægger nu snart en epoke bag os, et tidsafsnit på 2000 år, hvor der er sket en enorm udvikling i de forskellige menneskeracer.

Universet er uendeligt – en ufattelig stor åndelig globus med milliarder af kloder, galakser, mælkeveje, sole og solsystemer, og den ånd, der hersker over dette univers, er *den* skaberkraft, I kalder GUD. Ikke et menneske som du, men en koncentreret Kraft, der strømmer fra hver eneste

lille enhed, fortættes og forstærkes som lys og energi, er ustandselig i bevægelse og slynges ud igen med fornyet kraft til hver eneste celle i dette store legeme.

Prøv at betragte din egen krop, der på forunderlig vis er opbygget af celler i ustandselig aktivitet. DU, din levende ånd, er hersker over denne miniverden. Med din tanke og din vilje lever, ånder og arbejder du. Men der er en højere intelligens, en vældigere kraft, der overvåger *dig* og den samlede menneskehed. Alt er kædet sammen i en ufattelig skabelse, som jeg og mine medtjenere vil prøve på ad denne vej at give dig en større forståelse af. — Ligesom der er et kosmisk råd for hele vort solsystem, således er vi Mestre forenet i et kosmisk råd, der omfatter Jorden. Men *alt* er underlagt den store centrale guddommelige skaberkraft, som I kalder GUD.

Det fremhæves ofte blandt sandhedssøgere, at opposition er nødvendig for fremgang, men det er ikke rigtigt. Det vides, at man på andre planeter skrider fremad uden opposition fra menneskelige handlinger og kvaliteter. Gang på gang igennem tiderne har det vist sig, at kontinenter *har måttet* forsvinde på denne umodne klode. Jeg tænker på Mu, Lemurien og Atlantis m.fl. De menneskelige væsener udviklede deres hjerner til udnyttelse af vinding, magt og begær. I hver rodrace fremtrådte en åndelig vejleder, lig Kristus, udsendt fra den store centrale kraft, kaldet Gud.

Positive lysstråler blev sendt imod dem i håb om at fortrænge mørket, der rummede had og undertrykkelse, men forgæves. Det var ikke Guds vilje, at Jorden skulle synke dybere ned i ufuldkommenhedens mørke. Den var blevet udvalgt til at udvikle sig fremad og opad mod det evige mål: *Visdom og Kærlighed.*

Så måtte disse kontinenter nedsænkes, og det skete ofte i et *nu* på én nat.

Men nye områder steg op af dybet, nye lærere strømmede til, dels udefra og dels nye inkarnationer fra de nedsunkne områder – og således om og om igen indtil menneskeheden på Jord får lært, hvad mål og mening *er* med *det dyrebare liv*, der er os givet.

Jeg er Adif, der hilser Eder.

Genfødselen

2. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Den menneskelige udvikling er umådelig lang og besværlig. Der er så meget af dyret, som det er svært at få frigjort eller levet ud. Gennem millioner af år har vi gennemlevet utallige former for liv – fra det mindste atom til det højest udviklede menneske af i dag. Vi er slynget ud i tidernes morgen, som en ^{*}funke fra Gud, med evne og velsignelse til at vokse i skønhed og fylde.

Mens det jordiske menneskelegeme formes i moderens organisme, oplever den inkarnerende ånd disse stadier, der nu repeteres gennem fostertiden og fortsætter de følgende 28-30 år fremover. – To celler forenes, smelter sammen og vokser med ufattelig fart. Som fiskene i havet lever og rører det kommende menneskelegeme sig i fostervandet, hentende sin kraft fra moderen og fra det guddommelige lys udefra.

Den til dette legeme udvalgte sjæl tilknyttes fosteret med en lysende streng, som populært kaldes *sølvertråden*, en slags æterisk navlestreng, hvormed krop og sjæl er forbundet og uløseligt knyttet til, indtil den ved dødens indtræden brister, og ånden atter er fri.

Når den nye tidsepoke snart indtræffer, er der fra åndelig

side i det kosmiske råd taget store beslutninger om, hvorledes disse tingenes tilstand ændres og forbedres. Vel har vi vor frie vilje inden for en vis begrænsning, men over os er der øjne, der følger udviklingens gang, Guds tjenende herskarer, Mestrene, de opstandne, de, der har tilbagelagt de lavere kloders erfaringsberigende inkarnationer og sidder inde med en visdom og kærlighed, som også *vi* engang skal nå, de samles i disse begivenhedsmættede tider nærmere Jordens atmosfære end nogen sinde før.

Dette åndelige hierarki er bindeledet mellem det guddommelige center i universets midte og vor lille kæmpende ufuldkomne planet, der bare er en prik i det store hele, – en celle i universet, der er guddommens legeme, og som i stor præcision følger sine baner, ligesom dit legeme, der er skænket dig, har sine præcise baner og funktioner.

Mikrokosmos og makrokosmos er dannet efter samme mønster.

Åben dine øjne, menneskebarn, og se, hvor livet og skabelsen omkring dig er stor og rig. Prøv at forstå mere om dit livs mål og mening, så du kan vokse i indsigt og kærlighed. – Over dig hvælver et lysrige, du engang skal nå. Du er endnu kun ved begyndelsen af din opstigen mod livsallige højder, der venter forude.

Ransag dit Indre, fjern ugræsset og find blomsterne frem, thi de er indpodet i dig og venter kun på at spire og gro.

Gud hjælpe dig dertil!

Jeg er Adif.

I am!

3. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Du ser *ud ad dit vindue*, ud mod det store himmelhvælv. Du ser træer og huse og fuglenes lette flugt gennem rummet.

Der er ikke mange lyde, der når dig, kun vindens sus i trætoppene og nu og da en lille spurvs sagte pippen.

Himlen er overtrukket af skyer, er grå og farveløs. Mere formår du ikke at opfatte med de (før omtalte) fem sanser du er udstyret med på din jordelivsvandring. Men kunne du indstille dig på en højere frekvens, da kunne du ikke alene se hele *det* strålefelt, der flammer omkring kloden i form af de mange energistrømme, som I gør brug af, uden at I formår at se dem. Tænk på jeres avancerede tekniske kunnen, ikke alene inden for lægevidenskaben, f.eks. røntgen- og radiumstråler m.m. Jeg kunne nævne en uendelighed af impulser, som menneskene har lært sig at slynge ud og gøre brug af: telefon, telegrafi, datateknik, radio og TV, for at nævne, hvad alle kender. Disse virker i det godes tjeneste. Hele atmosfæren er omspændt af et flammende, vibrerende magnetfelt, der opretholder og levendegør livet under dets forskellige former fra det minste til det største.

Du ser det ikke, men det er der! Men *mit* øje ser det i al sin guddommelige skønhed og fylde. Alt følger en bestemt lov, styret og ledet fra det store hellige midtpunkt – Gud.

Om du har set nordlyset flamme en mørk vinternat, da har du en lille anelse om, hvad jeg taler om. – Men oh, menneskehed! Dit begær er stort, men din moral og næstekærlighed er lille. – Med had i dine øjne eksperimenterer du med dødsstråler, der kan udslette alt levende omkring dig. Nu er du snart ligeså dygtig som dine brødre på de omtalte kontinenter, der forsvandt i dybet, og det kan føre til samme skæbne. – Prøv at åbne dit lommeur og se, hvorledes det ene hjul griber ind i det andet. Ved din kunnen formår du at få det til at fungere med stor akkuratessse, registrerende døgnets timer og minutter. Forstyrrer du det ved at kaste sand i maskineriet, går uret i stå, eller i bedste fald kommer det ud af sin rytme. Kloderne derude, som du heller ikke ser, er,

som smådelene i dit ur, opretholdt af den vældige kraft, som jeg omtaler atter og atter. Atomet er Vorherres byggesten. Hvo, der vover at forstyrre deres sammensætning i modstrid med loven, brænder sig.

Fra solen udslynges vældige energier i et flammende bål, der ser drabeligt ud. Men det er under kontrol. Der sker eksplosioner hvert minut der ude i det vældige univers, denne store levende organisme. Men således må det være. Alt er under kontrol. Et sundt menneskelegeme følger også sine bestemte love. Hjertet passer sit arbejde, nyrer og lever deres o.s.v., men misbruger du legemet eller forgifter det med usund føde, med narkotika og andre gifte, *så bryder det sammen*, opløses og går over *i* eller til andre stoffer. Sådan er loven.

Men det var det store strålehav som *jeg* og ikke *du* ser, jeg ville omtale nærmere. Alt levende på Jord er omgivet af et kraftfelt, som mennesket i sin begrænsede form og udfoldelse heller ikke ser. Det gælder lige fra mineralriget til det mindste græsstrå, træer og buske, blomster og frugter.

Om jeg beskuer et insekt, en fisk eller en hvilken som helst dyre- eller fugleart, så ser jeg det omgivet af et vibrerende kraftfelt, der lyser mig i møde med sin farverige aura. Og hvad med mennesket, den ypperste skabning på Jord? Det er iklædt en åndelig klædning, der vibrerer i en farvesymfoni, som bl.a. clairvoyante og *vi* **ciskarnerede* kan se. En åndelig stråleglorie, der kan strække sig flere meter ud fra den fysiske krop. Den kan blandt andet fortælle os en hel del om vedkommendes moral og udviklingsgrad. Er det et stridbart og ondsindet menneske, er auraen blafrende og uren, hvorimod et højere udviklet individ med positive og kærlige tanker og handlinger er omgivet af en rolig og skøn stråleglans, der lyser i klare lyse farver.

Hærskarer af usete væsener, kald dem engle, om du vil,

overvåger alt levende på Jord. Men også *lavtudviklede sjæle flager omkring* iblandt os. De hjemsøger mennesker, der ved negative tanker og onde handlinger trækker dem til sig, for lige trækker lige.

Det er det mørke islæt i åndeverdenens spektrum.

Lys og mørke har altid kæmpet om overtaget. Alt dette *bagved* det synlige ser du *ikke*. Du går som med bind for øjnene. Men det *er* der!

Adif.

Hvem er Mestrene?

5. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Det store hvide broderskab er sammensat af højt udviklede menneskesjæle, ^{*}Adepter og Mestre. Visse af disse danner det åndelige hierarki for menneskeriget. Enhver af disse har en speciel tjeneste for Jorden og dens evolution.

Medens de yder disse tjenester, udvikler de samtidig sig selv. Der er altid en højere bevidsthed at nå, og der er altid ledere fra højereliggende sfærer, der er rede til at støtte og vejlede en. Livet eller loven giver dem hver især deres tjenester, alt efter deres autoritet.

De indviede, de opstandne Mestre, har gennem tiderne beskyttet og vejledet menneskeheden på mange måder. Det er meget gavnligt for os at vide og at erkende, at disse guddommelige hjælpere står bag os og altid er rede til at hjælpe, dersom vi vil åbne os og tage imod. Men går vi vore egne veje og misbruger de gaver, der gives os, må de trække sig tilbage, og menneskene må gå skoleklassen om igen.

Disse højtstående hjælpere arbejder som regel på de kos-

miske planer, hvor de hører hjemme, og de nedstiger sjældent til lavere områder eller til individuelle personer. *Men i dette århundrede har de gjort det i stort tal for at frelse Moder Jord.* Videnskaben må lære mere om det menneskelige sind, og om de stærke kræfter de har taget i anvendelse. Det viser sig også, at der de sidste årtier er en voksende interesse for det okkulte og det spirituelle.

I vor bibelbog er der den ene beretning efter den anden om lysånder, der pludselig stod foran et menneske og derved ændrede hele hans eller hendes liv. Sådanne hændelser bliver der prædikeret om søndag efter søndag i vore kirker, og man rejser sig op i stor ærbødighed. Men sker en sådan åbenbaring i dag for et nulevende almindeligt menneske, må vedkommende helst bære på denne guddommelige oplevelse *alene*, uden at blive troet eller forstået.

MESTRENE indhyller den de samarbejder med i et klædebon, et strålefelt, således at de føler sig som eet. Der skal være harmoni og samklang mellem dem. Sindet og følelserne må indstilles på det punkt, hvor disse kvaliteter kan smelte sammen. Dette er meget vigtigt.

Jeg, Adif, er ikke blandt de højeste Mestre, men er med en længselsfuld higen på vej mod større højder og fuldkommenhed.

Jeg har tilbagelagt mine jordiske inkarnationer, der gav mig megen erfaring. Gennem utallige ydre og indre kampe i menneskelivet, er sjælens mangfoldige facetter slebet til og levet ud, således at jeg er nået frem til det sted, hvor inkarnationernes skoleklasse er gennemlevet og afsluttet med en godkendt karakterbog – ikke skrevet på papir med blæk, men som en udstråling i klare lyse farver. Denne giver adgang til højere steder uden for den jordiske atmosfære, en verden som vibrerer i samme lyse stråleglans.

Ifølge loven drager man automatisk til det sted, der bærer

den samme frekvens.

Med omtalte synlige adgangstegn stod jeg, Adif, lykkelig og frigjort i skønne omgivelser, og jeg kunne se tilbage på et vigtigt afsnit i min menneskelige udvikling. Om jeg ville, kunne jeg sole mig i denne min nye glæde, men har man først modtaget denne ophøjede indvielse, er kærligheden til vore endnu kæmpende og stridende brødre og søstre på Jorden så stor, at man kun har eet brændende ønske, at støtte og vejlede dem.

Man kan efter lang eller kort tid lade sig føde igen i en frivillig inkarnation, iklæde sig menneskets tunge, begrænsede betingelser, thi det er ikke et større mirakel end, at det kan ske flere gange. I min situation ville jeg frit kunne vælge, hvilket forældrepar og hvilket miljø der ville være gunstigst for den tjenergerning, man ønskede at udføre. – Mange højtudviklede mennesker, der virkelig gør en indsats i kærlighedens tjeneste, går iblandt jer og gør vel.

For mig at se, findes ingen større lykke og indre glæde, end at tage sin næste ved hånden og hjælpe ham fremad og opad, bjerge ham over fristelsernes klipper og skær, trøste og vejlede, og derefter opleve, at om end vejen var svær at træde, så førte den gennem kamp til sejr.

Man kan også gøre, hvad jeg valgte, forblive på det åndelige plan i den nye sfære, som man efter indvielsen er nået frem til, og dér øve en gerning, som man synes at have evner til og interesse for. Der er mange muligheder i den åndelige verden, flere end i den materielle, hvori du nu lever og udfolder dig.

Her findes læreanstalter på et højere niveau, end du kender dem på jord. Der er et utal af grene på kundskabens træ.

På en sådan skole blev jeg lærer for dem, der er henvist til et sådant sted. Jeg forberedte blandt andet den søster,

hvis navn herinde er Elisabeth og gennem hvis hånd og bevidsthed, jeg skriver disse mine ord. Hun lyttede med åbent sind til vor belæring og vore informationer, i tiden før hun frivilligt gik ned til den tjeneste, i hvilken hun har tjent i mange* decennier.

Nu følger jeg denne elev, fordi hun har lært sig at afstemme sit sind efter sin gamle lærers tankeimpulser, så vi derigennem ved det skrevne ord kan trænge ind til dit spørgende jeg.

Vi vil tænde forståelsens lys i dit indre og pege på vejene, du skal gå, dersom du ønsker at arbejde dig ud af uvidenhedens mørke grå ind til større forståelse af og taknemlighed for de dyrebare dage, der skænkes dig, og derved gøre dig til et harmonisk og fredfyldt menneske blandt mennesker.

Gud velsigne Jer!

Jeg er Adif.

9. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Vil du være i samklang med evigheden, må du åbne dit sind derfor og i stille stunder frigøre dig for de ydre påvirkninger. I stille lytten vil forståelsen af livet uden for din hidtidige begrænsning strømme til dig.

Denne kontakt med de højere verdener vil give dig en indre ro og balance. Du lærer lidt efter lidt at værdsætte de evige værdier og samtidig at beherske din materielle væren. Har du vilje og tro dertil og er lydig i denne nye skole, vil du kunne komme under indflydelse af højere verdener bærende kræfter, som vil indhulle dig i et lys, der gør dig stærk og modner dig til et menneske, der udfylder sin plads på værdig vis.

Dette lys fra tjenende vejledere venter på, at du vil åbne

døren ind til sjælens indre, hvor mulighederne ligger og venter på vækst og udfoldelse.

Som den svangre jord ved forårstide venter på tidens fylde, hvor sæden kan gro, sådan venter din skytsånd og andre venner fra lysriget på, at du bliver dig din styrke bevidst. Så vil denne inkarnation kunne blive betydningsfuld for dig og vise, at nu blev du åndelig voksen og begyndte at fatte lidt af helheden, og grunden til hvorfor du blev stillet netop der, hvor du i dag står i din gerning, i din slægt og i din berøring med menneskene omkring dig.

Så voks da, du kære, hvor Gud har dig stillet,
thi aldrig Han andet end godt har dig villet.

Adif.

De store Mestres liv er helliget menneskehedens tjeneste og leder deres skæbne. De interesserer sig lidet for ad hvilken vej et menneske nærmer sig sandheden. Enhver, hvad enten han er kristen, muhamedaner, hindu eller tilhører andre trosretninger, blot han eller hun med et rent hjerte tålmodigt helliger sig sjælens udfoldelse og bestræber sig for at tjene sine medmennesker, tjener derved Gud. Inde i ens egen sjæl findes den nøgle, der giver adgang til sandhedens store skatkammer.

Vi lever midt i det evige liv, og det *er* inde i os selv. *Der* er spiren til den altomsluttende kærlighed, som er ren, uselvisk og alt medfølelse.

Den, der beder, skal få, og den, der søger, skal finde. Jesus sagde ofte til dem, der lyttede til ham: „Følg mig!“ Søg derfor ind i hans spor og bed ham give dig visdom i hjertet.

Det begynder i vor tid at stå menneskene mere klart, at der bag alt det, der hænder i den ydre verden, findes en

højere ledelse, som styrer folkeslagene og det enkelte menneskes skæbne efter en vis plan, men det er desværre ikke altid, at de vil *lade sig lede*.

Der er en lysbro mellem vor Jord og de højere sfærer i det gudommelige hierarki gennem hvilken verdensviljen virker. På denne lysbro virker og arbejder det store hvide broderskab, de helliges samfund, hvortil bl.a. Saint Germain hører.

Dette broderskab udgøres af menneskesjæle, der er udviklet i en sådan grad, at de er hævet over det rent menneskelige. Dette er nået gennem utallige jordiske inkarnationer, der efterhånden har rensset dem for personlig egoisme. De er nu, som før omtalt, befriet for flere tvungne inkarnationer. Men de brænder af længsel efter at få lov til at stå hjælpende bag ved menneskeheden.

De katolske helgener bliver kanoniseret af det øverste råd inden for Vatikanet og stadfæstet af paven. Altså beslutninger taget af mennesker. Men det er mere eller mindre i samråd med „De helliges Samfund“, bevidst eller ubevidst.

Dog er disse kanoniserede helgener, som de troende beder til, nået så langt i åndelig indsigt og udvikling, at de er i stand til at støtte og vejlede den bedende. Bliver arbejdet for krævende, træder hjælpere til.

I disse splittede tider behøves visdom, hjælp og styrke udefra, for at kunne modstå de strømninger, der brydes omkring os.

De himmelske hærskarer er os nærmere, end vi tror, blot vi vil gøre os modtagelige for deres råd og vejledning – lytte og lyde.

Jeg tror, at den nye menneskehed vil fremstå ved, at kærligheden frigøres i overflod, og denne næstekærlighed bliver en følge af åndelig opvågning. Men den må gro op *indefra*

i det enkelte menneske.

Den ægte kærlighed er uforstyrrelig og uimodståelig.

Når det står os klart, at der ikke findes noget større mål og udfordring, vil det brede sig som ringe i vandet og skabe fred, harmoni og lykkefølelse.

Ikke alene på sociale og nationale områder, men det vil lyse af skønhed overalt.

Vi befinder os i en meget vigtig og livsforandrende tidsalder, videnskabens tidsalder, hvor der forskes i det synlige og viges uden om det usynlige.

Men hvis det nu netop er *dette*, der er det vigtigste, det bærende!

Her på kloden går menneskene hvileløse omkring og forstår ikke den store sammenhæng. Der ønskes kendsgerninger, og de fatter ikke de store åndelige kræfter og love, der styrer universet og hele menneskeheden.

Vi må lære at forstå sandheden om den åndelige del af det, vi ser, og af *det, vi er*, og hvad det hele egentlig drejer sig om.

Store, vise Mestre har gennem årtusinder kæmpet for at få disse sandheder frem. Her tænker jeg f.eks. på filosofen Sokrates, der levede omkr. 400 f.Kr. Han blev dømt til at tømme giftbægeret, fordi han underviste i den esoteriske, den indre, visdom, som frigør menneskets sind.

Dengang fandtes der visdomsskoler. Vore nuværende universiteter kunne have brug for slige afdelinger. Vi ser på verden gennem vore egne små vinduer og tror, at vi ser det hele.

10. okt. 1981. Åndeligt diktat.

Guds fred! Lad mig tage dig ved hånden og vise dig glimt af livet i den ydre verden, sådan som jeg lovede dig i begyndelsen af vor samtale.

Det store åndelige hierarki strækker sig ud over de store vidder ind mod det guddommelige center, hvorfra kilderne springer og bærer sin livgivende kraft ud over det ganske univers. Gerne ville jeg delagtiggøre dig i denne storhed så langt, som jeg ser og forstår det, men da *du* er begrænset af din menneskelige hjerne, må *jeg* begrænse mig til det område, den kan opfatte. Dette forunderlige organ, der lig en computer har registreret dit livs mange oplevelser, er i stand til at fortsætte dermed, indtil den begynder at forkalke, at degenerere. Den er som bekendt kun en del af hele hjerne-massen, der ligger godt beskyttet bag den hårde skal. Dette opfattelsesorgan findes også i din åndelige genpart, men dér i udvidet form, alt efter individets udvikling.

Når du bliver løst fra materien og ser dig omkring i den åndelige verden – i din nye tilstandsform, vil du kunne skue ud over store vidder og med undren beskue hærskarer af lysvæsener, som kun mennesker med clairvoyante evner formår at se. Dog berettes der om døendes syner, når sjælen står på grænseskellet mellem de to verdener, og hvad skindøde efter midlertidige hjertestop fortæller om deres oplevelser.

Højt fremskredne lysånder, der er forenet i det store hel-lige hvide broderskab – hvis hjerter banker i inderlig kærlighed til dem, der endnu strider i ufuldkommenhedernes verdener, de hører hjemme i høje himle og kunne, om de ville, pleje deres egen høje udvikling og lykke. Men målet er ikke en egoistisk salig lykke. Målet er et universelt broderskab, hvor alle tager hinanden i hånd, fra den mest ufuld-

komne lille skabning til dem, der har gennemlevet de mange trin på udviklingens lange stige, ophjælpende hverandre, støttende hverandre, sådan som Mesteren Jesus Kristus i sin myndige kærlighed indprentede de lyttende skarer. „Elsker hverandre!“ sagde han gang på gang. „Tilgiv din broder, og beder han dig gå 5 skridt med ham, så gå 6 eller 7 skridt.“ Gør ikke kun absolut det, du er forpligtet til, men giv også noget af dig selv. Ikke for egen vindings skyld, men fordi dit eget hjerte byder dig at gøre det. Du vil da erfare, at der er sandhed i de ord, som vor elskelige broder Franciscus udtalte, at det er ved at give, at man får, og ved at glemme sig selv, at man finder sig selv.

At disse gyldne ord, som Mestrene gav *deres* tids menneskehed, er udgået fra højeste sted, bevises derved, at de ikke er glemte, men har bærekraft den dag i dag.

Jeg er Adif.

Hvor opholder Mestrene sig?

20. okt. 1981.

For ikke længe siden spurgte min tanke, hvor opholder I jer, medens I arbejder så tæt på os mennesker? I må da have et tilholdssted, en slags mellemverden mellem Jeres egentlige hjem i de meget lyse verdener, og denne vor Jord?

Så fik jeg en vældig vision, fik svaret i et strålende syn, som jeg vil forsøge at gengive. Jeg skønner som så, at dette blev mig givet, for at jeg skal dele det med dem, der søger oplysning og viden om verdener, som deres egne sanser ikke kan opfatte. Men det er ikke let for mig at forme det i ord.

I et NU forsvandt mine jordiske omgivelser for mine øjne. Det var som om et gammelt sagn blev levende og sandt. Tusinder af år blev som een dag, og een dag som tusinder af år. Der var ikke noget, der hed *tid*. Alt var som NU.

Jeg så jordens runding og landområder udbredt på overfladen. Hvor Saharaørkenen er i dag, lå for mit åndelige øje en blomstrende by i et lykkeligt rige, hvor menneskene gik glade og tilfredse omkring. Dette skønne rige er som andre urgamle civilisationer forlængst forsvundet fra vor gamle jord. Jeg så faktisk i et glimt, hvorledes disse store forandringer fandt sted. Billedet skiftede. Jeg hørte brag og store vandmassers brusen. Jordskorpen hævede og sænkede sig og endnu en rest af Atlantis-riget sank i havet. Land blev til hav, og hav til land. Årtusinder gik ned bag horisonten – og vand blev til sand. Så bredte ørkenen sig, som vi kender den i dag.

Men over et meget øde sted så jeg, at der hvævede sig en åndelig verden, en levende aktiv by eller boplads, hvor omtalte tjenende Mestre har til huse. Denne himmelby lå oven over det tilsyneladende døde sand.

Denne mellemsfære havde selvsagt en finere frekvens end *den* tætte sfære, som vi lever i og opfatter med de fem sanser, vi er udstyret med.

Jeg formoder, at der åbnes for en sjette sans, når jeg ser sådanne ting, en slags tredje øje, som forekommer mig værende placeret midt i panden.

Snart følte det, som om jeg kom tættere på. Jeg så enkeltheder, som jeg ikke havde opfattet straks. En strålende tempelby åbenbarede sig for mig. Huse uden tag, båret af ranke søjler omgivet af blomstrende haver, templer hvorfra jeg hørte messe, musik og sang. Alt åndede fred og harmoni.

Dette var et af de steder eller centre, hvorfra vore elske-

lige, gudsendte vejledere rækker os en hjælpende hånd, når vi beder derom og åbner os for at tage imod.

En anden gang, hvor jeg følte mig frigjort fra min fysiske krop, blev jeg løftet ud over bjerg og dal. Pludselig stod jeg med min åndelige leder på en bjergtop i Transsylvanien. Der lå et kloster. Vi gik indenfor og blev budt velkommen af nogle munkelignende lysånder. Fra dette sted, som jeg vil kalde „stilhedens rige“, sender disse kærlighedsfyldte sjæle deres livgivende stråler og styrkende kraft ned til menneskebørnene på Jorden. Disse rene sjæle er gennem uendelige tider, ved prøvelser af forskellig art, rensset for al egoisme og selviskhed, kun opfyldt af een tanke – at tjene Gud og al skabningen på Jord.

Jo, der er en lysbro mellem vor lille rullende klode og de høje sfærer eller himle i det store guddommelige univers, hvor verdensviljen råder og virker.

Her blev givet mig en vision
med glimt af deres store mission.
Hvorledes de sender hjælpen til jord
til den, der tror.

Jeg ved, at de ofte har gæstet dit hus.
Du mærker det som et englesus
og føler dig højstemt, når ind de træde
med deres glæde.

Men selv må vi åbne de stængte porte –
ellers bliver de borte!

En åbenbaring

14. nov. 1981.

Hver lørdag eftermiddag har jeg gennem ca. 30 år forrettet absent healing, idet jeg kl. 17 hensætter mig en time i inderlig forbøn for mine medmennesker. Mange henvender sig til mig og beder derom. Utallige breve med tak for denne hjælp vidner om, at denne del af mit åndelige arbejde har været og er fremdeles til hjælp og velsignelse for mange. Da jeg just havde afsluttet denne tjeneste hin lørdag, kom en yndig lysende skikkelse hen imod mig. Betaget betragtede jeg hende. Hun lignede virkelig, hvad vi forstår ved en engel, dog uden vinger, naturligvis. Hun 'strøg henover mit hår med sin fine hånd og sagde: „Følg med mig!“

„Hvem er du?“ spørger jeg, „og hvor vil du føre mig hen?“

„Mit navn er Bernadette Soubirous, og jeg vil et øjeblik frigøre dig fra din krop og føre dig til Lourdes i det allersydligste Frankrig ved de store bjerge, der kaldes Pyrenæerne. Du har jo arbejdet med åndelig healing en stor del af din livstid og øvet denne gerning i uselvisk kærlighed. Derfor skal du have lov til at se og opleve dette indviede sted med dine åndelige øjne, se hvorledes det strækker sig langt ind i store himmelske højder, hvor de guddommelige kilder springer, og velsignelsen strømmer gennem os Guds tjenere, ned til troende, men skrøbelige mennesker på jord.“

Med eet var jeg frigjort fra mit legeme, og da tid er et ukendt begreb i den æteriske verden, følte jeg mig båret så let som et fnug gennem æteren, og i næste *nu* befandt vi os omtalte sted.

„Se, min søster, ovenover det sted, der nu er et valfartssted for millioner af troende katolikker, ser du nu med dine

åndelige øjne en tempelby, hvor Mestre fra det hvide broderskab er forenet i et arbejde, der er til stor velsignelse for mange.

Jeg vil her fortælle dig lidt om, hvem jeg er.

I min sidste inkarnation var jeg pigen Bernadette, og jeg blev den, der ved medfødte psykiske evner i 1858 blev udset til at pege på dette sted som center for helbredende kraft. Se dig nu om, se på grotten af de massive sten, se på de af syge mennesker efterladte krykker og gipsbandager, se kilden og kirkerne, men læg især mærke til Guds hjælpende herskarer, der i lang tid efter menneskelig målestok bebor denne tempelby på det åndelige plan, der hvælver sig oven over det fysiske, hvor sjæle iklædt kød og blod færdes.“

I et fantastisk nu havde jeg suget det altsammen til mig.

Hun meddelte mig, at om betingelserne var til stede, og hun fandt mig åben og stærk, ville hun gæste mig igen. Et øjeblik følte jeg mig som bevidstløs eller måske nærmere, som jeg mindes de mange besvimelser, jeg oplevede som barn.

Nu sad jeg så atter i min stol, betaget og meget lykkelig. Jeg tror, at denne lille astralrejse havde varet ca. 1 kvarter. Jeg rejste mig og hentede min sangbog i reolen, thi en ganske bestemt hymne sang inden i mig.

Da jeg havde fundet den, satte jeg mig atter i stolen. Mit lille alterlys brændte endnu rent og klart, og jeg sang denne gammelkendte salme, som sikkert er skrevet af en, der har oplevet noget af det samme.

Den store hvide flok vi se
som tusind bjerge fuld af sne,
med skov omkring
af palmesving,
for tronen, hvo er de?

Det er den helteskare, som
af hin den store trængsel kom
og har sig to't
i Lammets blod
til Himlens helligdom!
Der holder de nu kirkegang
med uophørlig jubelklang
i høje kor,
hvor Gud han bor
blandt alle engles sang.

Her gik de under stor foragt,
men se dem nu i deres pragt
for tronen stå,
med kroner på,
i Himlens præstedragt!
Sandt er det i så mangel nød
tit tårestrøm på kinder flød,
men Gud har dem,
straks de kom hjem,
aftørret på sit skød,
nu holde de, hvor liv er bedst,
hos ham en evig løvsals-fest,
og Lammet selv,
ved livets elv,
er både vært og gæst.

Til lykke, kæmpesamling, ja,
o, tusindfold til lykke da,
at du var her
så tro især
og slap så vel herfra!
Du har foragtet verdens trøst,

så lev nu evig vel, og høst,
hvad du har så't
med suk og gråd,
i tusind engles lyst!
Opløft din røst, slå palmetakt,
og syng af himmel-kraft og -magt:
Pris være dig
evindelig,
vor Gud og Lammet sagt!

Åb. 7, 9-17, Brorson 1765.

Allerede næste morgen, søndag den 15. november, vendte hun tilbage. Det havde jeg absolut ikke ventet. Da plejer jeg at hygge mig med avisen efter morgenmaden, men i dag blev det helt anderledes. Jeg følte stærke vibrationer omkring mig, blev bevæget og syntes, at jeg skulle græde uden påviselig grund.

Nu blev jeg klar over, at det var lysånden fra i går, der gæstede mig. Jeg satte mig ved skrivebordet med en blok foran mig, lukkede mine øjne og hviskede betaget: „Jeg er rede, dersom du finder mig åben nok til at modtage fra så lys en verden.“ Kort efter dikterede hun, mens pennen fløj henover papiret:

„Min kære søster,
jeg ved, at det koster dig både tårer og anstrengelse at modtage dette, men jeg er sendt til dig, fordi vi i fællesskab er pålagt at udføre en tjeneste for den Højeste, der sendte mig. Det gælder en vigtig oplysning til menneskene af i dag. Deres øjne og øren skal åbnes for en verden, der indtil i dag har været en lukket bog.

De har sat begrænsninger omkring alt, hvad de ser og rører ved, og de fatter ikke, at de lever midt i et arbejdende

univers, styret og båret oppe af en uendelig skaber og Gud. „Den, der har øren, han hører“, siger Mesteren, Jesus Kristus. Han ville oplade deres sind for den storhed, han åbenbarer for dem. –

Vi er mange, der har fulgt dig i dit arbejde med den bog, der skal åbne en dør ud til de store vidder og pege på den arbejdsmark, der, usynligt for de fleste, støtter og opretholder livets gang på denne klode. Det er vanskeligt for os at trænge igennem det skylag af tvivl, frygt og mørke, der danner en mur mellem os og de mange, vi gerne vil hjælpe. Hvorfor er det så vanskeligt, spørges der. Fordi menneskene er uvidende om, at *vi er der*. De ved ikke, eller vil ikke erkende, at der findes et guddommeligt lys, der søger at trænge igennem skyen og rense og ophøje tanker og sind i fortvivlede sjæle iklædt jordisk dragt. Først når de ved og erkender, at dette lys og denne hjælp findes, vil de søge det – og nå det.

Lad os gennem vor fælles indsats, gøre vort bedste for at åbne de stængte porte, og tænde lys og fortrøstning i menneskehjerter.

Før min sidste inkarnation i det 19. århundrede efter Kristus var jeg medlem af det hvide broderskab i den åndelige verden, der hvælver bag den urolige planet, der kaldes Jorden. Da lød denne kaldelse til mig, som jeg senere vil berette om. Gennem adskillige inkarnationer er jeg båret oppe af den katolske lære. Jeg er knyttet meget stærkt til katolicismen og til vor Frelser, Jesus Kristus.

Ved den Højestes vilje var det bestemt, at der i bjergkæden Pyrenæerne skulle etableres et valfartssted for søgende og lidende inden for den kristne tro. Der skulle kaldes på menneskene gennem et såkaldt mirakel, og dette skulle ske fyldest gennem mig. En dag kom en udsending til mig og sagde: „Vil du tjene din Gud gennem dette?“

Jeg følte mig gennemrislet af en stor glæde, og efter en samtale med min skytsengel og en efterfølgende gudstjeneste i vort skønne tempel råbte jeg ud fra min åbne, glade sjæl et jublende: „Ja, Herre, din tjener hører!“

Få år derefter blev jeg født i et fattigt hjem i det sydlige Frankrig. Men jeg var ikke helt som de andre. Jeg hørte stemmer, som de ikke hørte, og oplevede syner og åbenbaringer, der ikke var af denne verden.

I pubertetsalderen trådte det stærkere og stærkere frem, og da skete *det*, som jeg var udsendt for at gøre.

En lysende engel, som jeg antog for at være den hellige Jomfru Maria, viste sig for mig på klippevæggen i en grotte nær mit hjem. Dette syn var så betagende stærkt, at jeg faldt til jorden i undren og tak. Dette gentog sig de følgende dage, og lysenglen sagde opmuntrende ord til mig. Først ville de ikke rigtig tro mig derhjemme, men efterhånden som mine beretninger blev mere og mere troværdige for mine forældre, rådførte de sig med nogle præster, og jeg gentog for disse, hvad Jomfru Maria havde sagt. Hun havde blandt andet bedt mig løsne nogle sten i klippen på et anvist sted. Der ville da springe en kilde frem, der havde undergørende kraft. Store menneskeskarer ville valfarte dertil og finde helbredelse ved kildens vand.

Desuden skulle der bygges en kirke på stedet.

Det skete, som englen havde sagt. Millioner af syge og modløse pilgrimme søger stadig dertil og finder lægedom for legeme og sjæl.

Men husk, min søster, at jeg lille fattige hyrdepige intet var i mig selv, men Gud gjorde mig til et nyttigt redskab i sin hånd.

Det, vi skal dvæle ved i denne beretning, er dette, at her er endnu et center for guddommelig kraft, et af de mange steder, der er placeret i et bælte rundt om kloden for at vær-

ne mod sygdom og ulykker. Pilgrimme strømmer dertil fra hele verden. De rejser over bjerg og dal og over de store have for at opleve en eventuel helbredelse og den kraft og højtid, der overvælder en på dette sted.

Ingen rejser upåvirket derfra, og mange undere sker, når denne tusindtallige skare opløfter deres sjæle mod den Højeste.

Lamme går, og blinde bliver seende, som det skete på Jesu tid, og modløse sjæle rejser sig på ny. Denne oplevelse giver styrke gennem hele livet. Himlen kom dem nærmere, og livet blev rigt og stort. —

Min kære søster. Vi frigjorde dig fra dit jordiske legeme et kort *nu*, og førte dig til omtalte sted, for at vise dig den tempelby, der, båret på ranke søjler, rejser sig over de massive klippeformationer.

Her arbejder *de dertil udvalgte åndelige udsendinge* fra det hvide broderskab. De har viet deres liv og al deres kærlighed til Gud og hans menneskehed. *På dette lysbælte står disse Adepter og Mestre vagt. I skal vide, at de er der!* – og hvor I end er, kommer de til jer, når I af hjertet beder derom. Men husk altid at føje til: „Om Gud det vil, og det er mig gavnligt.“

Før de store mirakler får lov at ske, samles disse Mestre i det store karmiske råd, for der at drøfte hvert enkelt tilfælde. De ledes gennem den pågældendes skytsånd dertil. Alt findes optegnet i de himmelske annaler. Man kan kalde det karmas store bog, skæbnebogen, hvori alt kan læses vedrørende alle skabninger i vor Faders store børneskare. Alt er underlagt den guddommelige lov, hvis grundtone er *retfærdighed og kærlighed*. –

Mennesker inden for pavedømmet ophøjede mig til mere, end jeg er, eller mener at være. De kanoniserede mig, og helgentilbedelse forpligter. Ene formår jeg ikke at hjælpe de

mange, der henvender sig til mig, men jeg har mange hjælpere, der altid er rede til at komme, når der kaldes.

De hører din stille bedende røst.

Så iler de til dig og bringer dig trøst.

De sendes fra faderhuset ud

med lys og fred fra den levende Gud.“

Nu er hun borte, men har efterladt noget lyst og ophøjet i min stue og i mit sind. Jeg begynder at fatte, hvilke vældige kræfter der arbejder for at støtte og vejlede menneskene på Jord.

For mit indre øje ser jeg, hvad der faktisk sker, når de store pilgrimsskarer samles i bøn omkring det sted, hvor den lille pige fik sine visioner. Især ved højtiderne står bære ved bære, syge og raske side om side i stor trængsel, alle opfyldt af et stort ønske, at få lægedom til legeme og sjæl, og at indsuge de lysstråler, man føler sig omsluttet af. Der sker virkelig mirakler, således som det blev kundgjort hin gang for mere end hundrede år siden. Ud fra hver bedende sjæl stiger en lysstråle mod det Høje. Ens aura lyser, ja hele luften omkring den bedende skare vibrerer i så fin frekvens, at der åbnes en lysvej op mod den engleskare, der, usynligt for de fleste, findes over deres hoveder. Det er som en lysbro udspændt mellem himmel og jord. Strålerne mødes som i et helligt favntag. De smelter sammen og bliver til et energifelt, skabt af kærlighed og gudstro.

Ved denne kraft kan undere ske. Jesus kunne ved sit eget ophøjede Jeg opsende et sådant lys, der forbandt sig med lyset og kraften fra de hjælpeskarer, der stod ham bi, mens han udførte sit høje kald hernede. Når disse undere skulle ske, bad han om denne himmelske hjælp, men sluttede altid sin bøn med disse ord:

„Dog ske ikke min, men Din vilje, Fader!“

Så var dette kraftfelt etableret, og „miraklet“ kunne finde sted.

Engle kom og tjente ham, da han dybt bedrøvet søgte ind i Gethsemane have for at bede om kraft og styrke til korsfæstelsen, der forestod.

Et sted i Bibelen siger han: „Hvad jeg har gjort, vil også I kunne gøre.“

Lad os åbne os for hjælpen ovenfra. Tage imod og give den videre til vor næste i form af kærlighed.

Thit Jensen

Forleden dag følte jeg mig træt og mismodig. Da følte jeg et åndeligt væsen stå ved min side, og jeg hørte disse ord:

„Jeg er Thit, der kommer for at stimulere dit kampmod. Vel står du alene, men det kan også have sine fordele. Vi er mange herinde fra, der følger dig, arbejder for og med dig, og hjælper dig at fuldføre, hvad der er dig pålagt.

Engang når du forlader Jordens arena, vil du dale ned i en kreds af åndsbeslægtede venner, og der føle den indre glæde, du her må savne.

Livsmod og kampånd må man have, når man frivilligt går til jord for at så en ny sæd. Der er stene i mulden, men Vorherre giver regn og sol til grøde og vækst, derom må der ikke være tvivl.

Allerede nu jubles der i mange hjem over de guldkorn, der blev nedfældet i dine bøger. Men det er kun en indledning til det, der senere skal ske.

Nu gør jeg mig synlig for dig. Kan du se mig?

Jeg hilser dig i søsterlig kærlighed,

Thit.“

Atlantis

7. dec. 1981. Åndeligt diktat.

Slægt skal følge slægters gang.
Aldrig forstummer tonen fra himlen!

Den jordiske menneskehed er een stor slægt, vævet ind i hinanden igennem tidernes lange løb, fra Adams dage på den nyfødte klode, fra kontinent til kontinent. Thi der var verdener, der sank i grus efter Adams og Kains fald. Sådan må det være. Kun kærlighed består. Disse verdener lå i lange tider skjult under havets bølgeslag, men dukkede op på ny i en ny form. Jordoverfladen så ganske anderledes ud for tusinder eller millioner af år siden. Men ligesom bølgeslaget mod kyst afsætter lidt af havbundens sand, og nu og da skylles hengemte værdier op på strandbredden, således er der bevaret åndelige værdier, som i længst forsvundne tider er gemt i tidernes nat. Intet skabt kan dø, men det omformes i den store smeltedigel og bliver til ædelt guld. Den, som i denne stund fører din hånd og styrer din tanke, har gennemlevet mange af disse store forandringer. De indvundne erfaringer er opbevaret. De ligger som latent viden, hvorpå jeg kan trække efter behov.

Enhver af jer, der lytter til min tale om disse store ting, har afsat deres viden og kunnen til fremtidens slægter, der bygget op og samlet. Brudstykker af et stort mønster, som mosaikker i et endnu ikke fuldendt kunstværk, skabt af dig selv, men styret og vejledt af altets store skaber, Gud – det store guddommelige lys. Måtte dette lys, der ene kan besejre mørket, lede os til det, vi inderst inde søger og længes efter.

På Atlantis, det store smukke rige, der endnu en kort tid

er gemt under havet, udfoldede der sig et frodigt liv. Men allerede før den tid, fandtes andre civilisationer, som også har afsat deres viden og *kunne til fremtidens slægter, der måske var dem selv i nye inkarnationer.

Når jeg i denne stund fremdrager erindringsbilleder fra dette store kontinents højdepunkt, kan jeg sammenligne livet og tilstandene med forholdene her og nu. Deres hjerner var højt udviklede. Store skoler og lærestalter lå spredt over riget. Den største interesse gjaldt teknisk kunnen, som jo var vejen til rigdom og magt. De kunne flyve i luften og sejle under vandet, ligesom vi ser det her i dag. De kunne ved hjælp af solenergi bevæge sig længere ud i rummet, end menneskene her formår. Ligeledes udnyttede de atomkraften i vid udstrækning.

Men man kan lege så letsindigt med ilden, at man brænder sig. Ilden kan være en såre nyttig tjener, men man må nærme sig den med varsomhed og ærefrygt.

Der levede andre menneskegrupper, end de her omtalte. I tanken går jeg her tilbage til omkring år 10.000 før jeres nuværende tidsregning. Da var jeg borger i det omtalte, nu nedsunkne, rige. En stor del af menneskene der var udstyret med psykiske evner. De højtudviklede blev undervist af Mestre i store skønne templer og i filosofiske skoler. Jeg deltog i denne undervisning i den esoteriske, den indre eller skjulte filosofi og videnskab. Man stod i forbindelse med det åndelige Mester-hierarki. Denne viden ligger latent bevaret i vort inderste jeg, i vor dybeste bevidsthed. Hvad man en gang har erhvervet af åndelige værdier, er *vort* til evig tid. Det kan ingen tage fra os.

Ligesom det er tilfældet her i din tid, er ikke alle modne til at modtage og administrere den okkulte viden og dens kræfter. Magtbegæret strækker sine lange arme frem og griber efter falske værdier i egenkærligt og ondt øjemed.

Dette tog overhånd, og racen nedsank. Det var den dyriske natur, der endnu ikke var udlevet. De tilranede sig magt over naturkræfterne, og derved rantes de af store katastrofer, af jordskælv, orkaner, oversvømmelser, hævnninger og sænkninger af landområder m.m.

Da trak de indviede sig tilbage. Udvandring havde allerede en tid fundet sted til kolonierne, anført af præster og andre ledere.

Her slutter jeg min beretning for i dag, da kraften er svindende.

I morgen tænder vi igen vort lys.

N.N.

Så blev det dag på ny. Da jeg vågnede klokken 5, stod en lysende skikkelse ved min seng. Han rakte stille og varsomt sin hånd hen imod mit hoved, og jeg mærkede, at hans fingre tegnede en cirkel på min pande. Derefter følte jeg korstegnet markeret inden i cirklen. Jeg hørte ham sige: „Det er soltegnet, det gamle symbol fra svundne tider, jeg tegner på din pande. Velsignet med disse tegn, går du den nye dag i møde.“

Efter at have tiet et øjeblik, mindede han mig om en oplevelse, som jeg aldrig har kunnet glemme. Han fortsatte: „Det var i 1942, en efterårsdag, hvor du vandrede i Marse-lisborgskoven nær den by, hvor du bor. Jeg havde først opsøgt dig i dit hjem, men fandt dig i den smukke skov. Først blev du lidt bange, da jeg pludselig stod ved din side, men din skytsånd trådte til og beroligede dig. Jeg fortalte dig, at jeg engang havde levet på Atlantis og delagtiggjorde dig i mange hændelser fra hine tider. Jeg kundgjorde for dig, at jeg engang senere hen ville tale nærmere med dig,

når tiden var moden dertil, og betingelserne var til stede. Nu er fire *decennier rundne, og jeg er den samme udsending, der i disse dage gæster dit hus, for at vi i fællesskab kan videregive brudstykker af en beretning så fyldestgørende, som det nu er muligt. Tænd dit lys og sæt dig ved din skrivepult. Jeg vil da fortsætte, hvad jeg påbegyndte igår.

I den Højstes navn hilser jeg dig,

N.N.

P.S. Jeg ved præcis, hvor i skoven dette skete, og ofte talte min mand og jeg om dette mærkelige møde i skoven, når vi selv gik tur på de samme stier.

Efter min morgenandagt næste dag, stod han igen ved min side. Han bragte en dejlig fred med sig, og uden tøven lod jeg ham føre min hånd.

Der blev skrevet følgende:

„God morgen! Måtte Helligåndens lys vejlede os om sandheden, om Gud og Kristus og om livets mål og mening. I min tidligere omtale af befolkningen i hine tider på Atlantis, har jeg fremhævet de højt kultiverede skabninger inden for kunst, religion og videnskab, men for at helhedsbilledet kan blive mere fyldestgørende, må jeg fortælle, at der fandtes store områder, hvor der levede naturfolk, ligesom det er tilfældet i jeres verden inden for de seneste tusinde år. Det var unge sjæle, men det er ikke ensbetydende med, at de var rå og brutale. Tværtimod så levede de et smukt og harmonisk liv i nær kontakt med den store natur, som de følte sig værende en del af.

De blev, som her, fortrængt af de såkaldt civiliserede masser, som da var begyndt at degenerere. Familielivet *der* gik i opløsning. De parrede sig med hvem som helst, der

bød sig til, og børnene blev ladet i stikken.

Alt dette kunne himlen ikke være vidne til. Kloden var skabt til fremgang og ikke til fornedrelse og forfald.

Men da loven om årsag og virkning aldrig ophører med at fungere, blev der udløst enorme kræfter som følge af fejl-agtig tænkning og handlemåde. Kort sagt, karmaloven trådte i kraft. Forbinder man naturkræfterne med den menneskelige uforstand, som jo også blev praktiseret, da ødelægges det bestående.

Det, der før var et smukt kontinent, hvor der i store områder udfoldede sig et frodigt liv, gik til grunde.

Da de store katastrofer nærmede sig, begyndte udvandringen til tryggere egne, bl.a. til Ægypten, hvor der blev grundlagt en kultur, der blomstrede gennem lange tider. Indvandrerne eller flygtningene kan vi jo også kalde dem, medbragte esoterisk viden samt lægekunst, arkitektur og anvendelse af teknik i det godes tjeneste.

Disse store lærdomme skulle bevares til kommende slægter og anvendes og udfolde sig fremover.

Når det engang kommer dertil, at Guds frygt og Viden kan smelte sammen i en hellig enhed, *da vil lykkens roser blomstre!*

Med sorg må man konstatere, at der er disharmoni og destruktiv energi i og omkring menneskeheden på Jorden i dag, men lyskræfter søger at trænge igennem mørket. De danner en mur af lys som beskyttelse omkring den gamle, men dog så unge Jord. Thi Altets skaber er indbegrebet af kærlighed!

God morgen, barnlille!

N.N.“

Angående Atlantis

18. jan. 1982.

I næsten 2 måneder har jeg ikke været i stand til at kontakte disse høje verdener, som jeg kunne glæde mig over i ugerne efter 1. okt. f.å. Det kræver megen ro og sindsligevægt, men mange forskellige påvirkninger udefra er slået ind imod mig som bølgeslag. Mange ulykkelige mennesker beder mig om hjælp og vejledning i kritiske situationer. Gerne ville jeg hjælpe og trøste dem alle, men min sjæls sø skal have en stille og rolig overflade, ellers kan jeg ikke nå den verden, der vibrerer i en finere frekvens.

Så kom julen og nytåret med rejser til gode venner. Derefter så jeg med uro på kalenderen. Jeg har savnet noget, er urolig og splittet. Kun min morgenandagt og den stille time under absent healing om lørdagene fylder mig med fred og højtid.

Men i dag er der ved at ske noget igen.

Det begyndte ved sengetid i aftes. Jeg hørte en røst, der sagde: „Er du rede?“ Og med tårevædede øjne svarede jeg: „Ja, Herre, tal, din tjener hører!“

Opfyldt af fred og indre glæde gik jeg i seng og sov så trygt og godt til den lyse morgen. Nu har jeg så atter tændt lyset på mit lille alter og venter på røsten ovenfra. – Vinteren er hård derude. Det er strenge tider for fugle og dyr. Sneen ligger i store dynger, og temperaturen er langt under nul.

Men nu vil jeg bede en stille bøn om Guds fred herinde og lytte til tonen fra himlen, den tone, der aldrig forstumrer, som der skrevet står i en af vore salmer.

Jeg mærker, at det er min atlantismand, der ikke har opgivet noget navn, men kalder sig N.N. – Han vil gerne

fortsætte, hvor han slap sidst.

Han fortæller mig, at det ikke er så lige en sag at kommunikere med jordiske mennesker, selv om de er i besiddelse af mediske evner. Mange kan åbne for de nære planer, men for at kunne smelte sammen med højere verdener og derigennem få kundskab om fortidens hændelser må man eje den evne, jeg vil kalde astral-clairvoyance. Men det koster stor selvdisciplin at udelukke det nærværende og holde det opladte syn fast. Disse billeder eller begivenheder, der af overfysisk art vises dig, har en uforgængelig plads derude i det store kosmos, ligesom erindringsbilleder fra din egen barndom kan fremdrages for dig og stå lysende klart i din bevidsthed.

Mon du fik nedskrevet, hvad jeg sidst fortalte dig. Ellers vil jeg gentage det her. Det er store begivenheder, der er tale om, og tiden er inde til, at det atter skal drages frem i lyset. Der findes i dag mange legender og sagn om den atlantiske civilisation, og der er faktisk noget om den gamle syndflodslegende, man læser om i Bibelen, men som er blevet fortolket på forskellig vis.

Lignende sagn findes i mange andre kulturer verden over.

Det er atlantishistorien om igen, mindet om en stor katastrofe, der rystede vor klode engang. Da det store fastland forsvandt for 80.000 år siden, da blev en stor ø tilbage, som Platon gav navnet Poseidonis. Ja, det er store tal, du her må regne med. Omtalte kontinent lå, hvor Atlanterhavets bølger slår i dag. Sidstnævnte ø sank i havet for cirka 10.000 år siden. Men set med evighedens målestok er een dag som tusinde år, og tusinde år som een dag.

Uden for den jordiske begrænsning eksisterer tid ikke. I måler tiden ved planeternes rotation om sig selv, og månens og stjernernes påvirkning.

Sol står op, og sol går ned. Derved registrerer du dag og

nat og årets gang. Men solen står hverken op eller går ned. Det er et synsbedrag. Det er universets store urværk, der med en fantastisk præcision følger de baner, den store Skaber i sin visdom har planlagt.

Det er fra omtalte sidste rest af Atlantisriget, at mine oplysninger stammer. Tag dem så kun som et gammelt sagn, men jeg vil med sandhed ind for Gud erklære, at i disse beretninger ligger store sandheder gemt.

Azorerne, der ligger på et undersøisk plateau, er bjergtoppe fra hint rige. Som det er tilfældet med enhver stor civilisation, var Atlantis beboet af flere folkeslag, ligesom her og nu. De fleste havde en rødbrun hudfarve noget lig Inka-indianerne, der for øvrigt er efterkommere derfra. De nåede at erkende den højeste sandhed om Gud og mennesket, og at skaberen af alt liv er til stedé i alt levende. De opfangede og udnyttede solens energi, hvormed de oprettholdt samfundet. De tilbad solen, den store giver og brugte cirklen som dens symbol.

Der lå engang et rige, hvor havets bølger slår.
Det vil en dag opstige, og om en fortid spår,
om skønne gyldne dage blandt mennesker på jord,
om folkeslag så fage, der satte deres spor.

Men selv om bølgen dækked' det spor, de havde sat,
så blev en dag de vækked' af søvnen, åh så brat,
lig dine markers grøde, der visner og forgår,
men dog står op af døde, når det igen bli'r vår.

Alting i rytme klinger, som havets tidevand,
der stadig med sig bringer lidt nyt fra bundens sand.

N.N.

Nada viser sig for mig med et budskab

En tidlig morgen vågnede jeg ved, at en åndelig kvindeskikkelse kom hen imod mig. Betaget satte jeg mig op i sengen og betragtede hende. Hun var meget smuk. Mærkeligt nok var hun ikke iklædt gennemsigtighed, men så aldeles menneskelig ud, hvad klædedragten angik. Hun var iklædt en grøn folderig kjole i en dejlig varm farvetone. Den var prydet med en stor opretstående kniplingskrave, som var mode på dronning Elisabeth d. 1.s tid, omkring 1550. Hendes hår var opsat i bløde krøller og var lysblondt. Hendes øjne var blå og strålende, og ansigtet overjordisk smukt. Ja, hele hendes udstråling var lys og skinnende.

Betaget spurgte jeg: „Hvem er du?“ Hun så på mig med et ransagende blik, som om hun ville udforske mig og konstatere, hvem jeg er, og om jeg svarede til, hvad hun søgte. På mit spørgsmål svarede hun: „Mit navn er NADA, og Saint Germain har sendt mig, fordi han ønsker, at vi i forening skal afdække nogle af de gåder, der hidtil har ligget uafklarede for menneskene.

Hun talte bl.a. en del om William Shakespeare og hans skrifter, hans særprægede sprog og om hans betydning for menneskene i de følgende århundreder. –

Foruden at være clairvoyant, ejer jeg også den clairaudiente evne, hvilket er evnen til at se og høre, hvad der normalt er usynligt og uhørligt for andre. Jeg har læst, at det bl.a. skyldes den æteriske struktur af øjets og ørets normale funktioner, således at disse organer kan opfatte de æteriske vibrationer.

Efter at vi havde betragtet hinanden en liden stund, stod jeg op af min seng, tog en slåbrok på og satte mig ved mit skrivebord, for at nedskrive, hvad hun havde at sige mig.

Da var jeg atter i den tilstand, som jeg lige har omtalt. Der var stærke vibrationer omkring mig, og jeg var meget betaget.

Jeg tror nok, hun talte engelsk, men jeg opfattede det som værende på mit eget sprog. Når hun talte om England, betegnede hun flere gange landets navn som *Britannia*. Nu kom hun igen tilbage til Shakespeare. Hun ville, at jeg skulle nedskrive, hvem denne udødelige skribent egentlig var. – Jeg selv har aldrig tidligere beskæftiget mig med slige spekulationer.

Måske var grunden til, at hun viste sig i den tids klæde-
dragt, at hun ville ind på den tids hændelser. Jeg mærkede
desuden en duft af roser omkring hende.

Nada dikterede: „Shakespeares udødelige værker er ikke skrevet af den, hvis navn blev brugt som pseudonym. Navnet tilhørte en dygtig omrejsende skuespiller, men HAN har ikke skrevet disse storslåede skuespil. Derimod har han opført nogle af dem, blandt andet ved hoffet. DE ER SKREVET AF SAINT GERMAIN, som på den tid var inkarneret som søn af en højtstående embedsmand. Han selv var statsmand, digter og filosof, og hans navn var FRANCIS BACON.“ –

Her holdt jeg en lille pause, begyndte at fryse, og tog et tæppe omkring mig, satte mig igen, og hun fortsatte.

„I hine tider betragtedes teater ikke for værende fint. Sligt kunne man ikke beskæftige sig med i de højere kredse. Teaterstykker betragtedes ikke som litteratur. Francis Bacon har skrevet dem, men har ifølge sin stand ikke kunnet udgive dem og overlod dette til W.S.

Denne var en fattig, men ret anerkendt skuespiller, der bl.a. gav forestillinger på slottet under dronning Elisabeth den I.

Han fik en anselig betaling for denne tjeneste, og for disse

midler fik han og hans trup i 1599 egen teaterbygning.

Der blev også midler til at købe huset i Stratford, hvor han senere døde, år 1616.“

– Nu følte jeg mig træt og evnede ikke at skrive mere. Med et „Gud velsigne dig!“ gled hun ligeså stille bort.

Jeg selv havde på det tidspunkt intet kendskab til, hvem denne Saint Germain var, som blev omtalt i hendes beretning. Jeg besluttede så at ringe til en bekendt i København, som jeg vidste interesserede sig meget for sådanne spørgsmål. Da jeg nævnede navnet Nada for ham, blev han yderst forbavset, at så højtstående et sendebud havde kontaktet mig, og han bad mig være meget lydhør, dersom noget sådant skulle gentage sig.

Til min store overraskelse blev der nu sendt mig skrifter om Saint Germain og Nada fra helt fremmede mennesker i ind- og udland. Der kom uddrag af videnskabelige værker fra Amerika og England. Det var vel indgivet vedkommende som inspiration ovenfra. Når jeg så sammenlignede dette med det, der her var sænket ned til mig, fik jeg et billede af, ja en forestilling, om hele sammenhængen i dette vældige spørgsmål, der beskæftigede så mange mennesker rundt omkring i verden.

Det er måske lidt vanskeligt for mig i min begrænsning at videregive disse oplevelser til andre; men da det er mig pålagt at gøre det, vil jeg nu som før efter bedste evne nedskrive, hvad der indgives mig, i håb om, at der må blive sået et lille frø hist og her i et søgende menneske, sætte nye tanker i gang, og på den måde prøve at udfylde den plads, hvorpå jeg er stillet med de evner, der er mig betroet. Derfor tør jeg ikke ændre på det, der gives mig som åndelig diktat, eller nu og da som automatskrift, hvor min hånd bliver direkte ført henover papiret.

Jeg har lovet min åndelige leder at forvalte mit pund så godt, jeg formår, med tro på, at Gud vil lægge sin velsignelse deri.

Nogle dage senere mærkede jeg stærke vibrationer omkring mig.

Det var den kære Nada, der havde mere at meddele mig. Jeg så hende kun i et lysende glimt, men jeg følte noget ophøjet og stort komme mig nær.

Hun stillede sig ved min højre side og fortsatte sin diktat med mange interessante oplysninger om svundne tider og om Mesteren Saint Germain. Det er senere meddelt mig, at Nada er lady-master og medlem af det hvide broderskab.

Med ydmygt og opladt sind vil jeg tage imod, hvad der indgives mig, og så håbe på, at det, jeg her gengiver, må falde i tråd med, hvad forskere trindt om har fundet frem til.

Jeg ved nu, at hun har en særlig kosmisk autoritet og repræsenterer den 7. stråle, er medlem af det karmiske råd og vil sammen med Saint Germain få stor betydning i den kommende tidsalder, i næste årtusind. –

Mesteren Saint Germain

Ved årtusindskiftet forlader vi en epoke under Fiskens tegn.

Allerede de første kristne brugte dette som deres symbol. Nu går vi snart ind i Vandmandens tegn. Det skulle frigøre os for meget af det bundne og føre os frem mod større forståelse af kærlighedens betydning, løse op for religionernes vildfarelser og rense ud inden for kunst og videnskab, politik og meget andet, og der skulle skabes større forståelse landene imellem.

Vi har gennem dyrekøbte erfaringer set, at det vanskeligt lader sig gøre ad forhandlingens vej. Derfor træder stærkere kræfter til udefra. Åndelige førerskikkelser vil gå foran og vise vej.

En af disse er Saint Germain, der gennem lange tider gang på gang har stået midt i menneskemylderet, når krig og store kriser var ved at tage magten fra folkene. Denne store indviede Adept vil få stor indflydelse under frihedens tegn i den kommende tidsepoke på 2000 år. Men vejen til frihed går gennem mange led på jorden. Sendebudet NADA fortalte mig en hel del om denne højt fremskredne førerskikkelse, som hun er tæt knyttet til i den store tjenergerning, de sammen har påtaget sig.

De oplysninger som denne lady-master har givet mig, har jeg her suppleret med uddrag af værker om Saint Germain, som jeg senere lånte af en embedsmand, der er ivrig forsker i disse interessante beretninger. Hvad der forbavser og glæder os begge, er dette, at de meddelelser, jeg her har siddet og modtaget, falder fuldstændig i tråd med, hvad et anerkendt amerikansk medium har modtaget i nittenhundredegogtrediverne, og som er udgivet i bøger på flere sprog.

Jeg vil nu fortælle, hvad jeg ved om denne høje Mester, som viste sig for mig i et hastigt glimt den dag, da Nada åbenbarede sig for mig.

Saint Germain

Dette navn påtog han sig i en af sine sidste inkarnationer. Sanctus betyder hellig broder.

I omtalte bog stod blandt andet, at han var konge på Atlantis for 70.000 år siden. Det læste jeg med nogen skep-

sis, idet jeg tænkte, at *det* skal i hvert fald ikke med i min bog. Det forekom mig usandsynligt, at omtalte land allerede dengang skulle have en så udviklet befolkning, at der fandtes riger og lande med konger og kejsere.

Jeg har altid haft ord for at have begge ben på jorden, som man siger, selv om min ånd og tanke ofte er løftet op i højere regioner. „Nej,“ tænkte jeg, „lad mig holde mig til det, som Nada har givet mig de gange, hvor hun var så tæt på mig, at der ikke var noget at tage fejl af, og der begyndte omtalen af hans tidligere inkarnationer med Sct. Alban i England i det tredje århundrede.“

Det lød for mig sandsynligt og vil vel også gøre det for dem, der læser min bog. Men jeg måtte bøje mig for overmagten, og nu må jeg så videregive, hvad der blev dikteret mig efter min afvisning af det, som jeg tænkte måtte være et gammelt sagn.

Nu ryster vel også De på hovedet, men det må jeg så af finde mig med. Jeg modtog følgende:

„Min kære Søster, du skal ikke være så rask til at afvise, hvad du ikke er i stand til at modbevise. Skriv nu hvad jeg har at berette.

For disse mange år siden, var dette store kontinent beboet af et ret primitivt folk, som først var opdelt i mindre stammer, men senere blev samlet i afgrænsede lande med en slags konge, som de adlød og så op til som en meget ophøjet person. Gud har aldrig ladet sin klode være uden åndelig beskyttelse i form af kosmiske væsener, som giver deres assistance til det folk, der bebor den. Således har det været fra tidernes morgen til dags dato. Således lod han også dengang fremskredne menneskesjæle, der nu fortsatte deres liv og udvikling på planeten Venus, inkarnere blandt disse ret primitive menneskeracer for at give dem visse love at leve efter og retningslinier at følge.

Det er rigtigt, min ven, at Saint Germain var en sådan udsending i hine fjerne tider, men kom altid ihu, at Tiden er et jordisk begreb, og at en udvikling, der en gang er påbegyndt, altid vil fortsættes.

Dette store fastland sank, som du ved, i havet, men for øvrigt ikke på een gang. Efter flere sådanne naturkatastrofer blev det ørige tilbage, som fik navnet Poseidonis, og hvorfra den udsending stammer, som har gæstet dig og dit hus under betegnelsen N.N., der betyder no name. Vi, der har tilbagelagt de jordiske udviklingstrin, bærer ikke navne i jordisk forstand.

Fortsæt kun trygt med, hvad der indgives dig. Du er givet os som kanal. Betragt dig som en sådan og samtidig som en lydig tjenerinde, på hvem menneskenes tvivl og skepsis preller af.

Jeg, Nada hilser dig.
I am.“

Saint Germain har altså gennem årtusinder medvirket til at bringe mange civilisationer til deres højdepunkt, men hans arbejde har haft mere berøring med det menneskelige i fysisk forstand end mange andre Mestres. Han var også blandt de ledende i det folk, der levede, hvor Saharaørkenen breder sig i dag. Med sine skiftende fysiske legemer gennem disse uhyre lange tidsrum, har han stadig suppleret sin viden om snart sagt alle ting, og derved har han kunnet påvirke og ophjælpe menneskeheden på jord i meget høj grad.

Han var f.eks. Sct. Alban, Englands første helgen, hvor han under forfølgelse led martyrdøden år 303. Efter sin død blev han kanoniseret af den katolske kirke. Også i Grækenland øvede han stor indflydelse i senere perioder.

Efter at han, som omtalt, var blevet halshugget i England,

opholdt han sig i den åndelige verden indtil år 410. Da var han en fremtrædende nyplatonisk filosof, der søgte at drage Platons lære frem i lyset. Han blev da 75 år gammel. I de følgende århundreder dukkede han op snart her, snart der, for at hjælpe menneskeheden frem på mange områder. Som franciskanermunk var han alkymist og astrolog. Siden har han haft stor indflydelse på musikken. Han har inspireret mange af de store komponister, hvis værker man frydes over den dag i dag.

Senere figurerer han i England under Elisabeth den I, hvor Shakespeare kommer ind i billedet. Da stod den kvindelige Mester Nada stærkt ved hans side, som den støtte, der var nødvendig i den store udfoldelse. Der har jeg så forklaringen på, hvorfor hun fremtrådte for mig i netop den tids klædedragt, da hun kundgjorde for mig, at Shakespeare's værker var skrevet af Bacon, og at denne var identisk med Saint Germain.

Så når vi frem til tiden efter 1350, hvor han under navnet Greve Saint Germain øvede stor indflydelse på Rosenkreuzordenen og endog måske var dens stifter. Hans symbol er fra dengang det kristne kors og en rose.

Ordenens formål er at arbejde på menneskehedens forædling i urkristendommens ånd. Han arbejdede også på at afdekke naturvidenskabens hemmeligheder.

Rosenkreuzerne søger således fremdeles efter bedste evne at efterleve hans forskrifter.

Forunderligt er det, at de få gange Nada har nærmet sig mig, har jeg fornemmet en duft af roser. Han er altså en meget gammel ånd, der forlængst har nået Adept- og Meisterstadiet og er langt, langt foran os på alle områder; men hvor er det godt at vide, at disse ophøjede lysvæsener findes og gerne vil hjælpe og vejlede os, dersom vi da vil lade os hjælpe.

Jeg vil gerne fremdrage just den af hans inkarnationer, hvor han står meget stærkt, og hvor det skete kan dokumenteres fra en del udenlandske arkiver. Det var, da han øvede sin indflydelse i Frankrig under og omkring den franske revolution. Hver gang gennem århundreder, hvor store begivenheder skulle finde sted, har han vist sig på Jorden enten i menneskeskikkelse eller som materialiseret ånd. Dette, at han dukkede op snart her og snart der, gjorde, at man kaldte ham „Manden, der ikke kan dø.“ Man ved, at han levede i Paris i 1758 under navnet Greve Saint Germain. Han behøvede ikke lang tid for at vinde indpas i ellers lukkede kredse. Markis de Marigny stillede slottet „Chambord“ ved Loire-floden til hans rådighed. Slottet er et af renessancens vidundere.

Følgende beretning stammer fra Britisk Museum i London, hvor dagbogsoptegnelser findes skrevet af Marie Antoinettes hofdame og veninde. Der har forfatterinden Isabel Cooper indhentet disse oplysninger. De er udgivet i bogform under navnet „Souvenirs sur Marie-Antoinèt.“

Livet i hofkredsene i det 17-18. århundrede var kunstlet og yderst indholdsløst. Germain så hele denne åndelige fattigdom og de farer, der truede forude.

Med en vis højtidelighed forklarede han, at han var kommet for at ansøge om audiens hos den unge dronning. Da hun var nysgerrig efter at træffe den person, som hun så ofte havde hørt tale om, ville hun gerne modtage ham.

Ifølge hofdamens dagbog blev han modtaget meget venligt. Greven samler sig nogle sekunder, står der skrevet, og med stor alvor siger han:

„Dronningen bør vide og nøje overveje, hvad jeg kommer for at sige.“ – Forundret giver hun ham tegn til at tale, og han fortalte da, at et vist parti ville styrte monarkiet, og at en navngiven hertug ville blive brugt som redskab for fjen-

den. De ville lokke ham med at love ham Frankrigs krone, og når de havde brugt ham som redskab, ville de skaffe ham af vejen. Men for ham ville det blive skafottet i stedet for kronen. – Dette kom til at ske!

Han fortsatte: „Disse landets fjender vil omstyrte det bestående.“ Dronningen afbryder ham og siger: „Der skulle så kun blive kongedømmet tilbage.“ „Nej“, svarer han, „ikke engang dette, men en republik, hvis scepter foreløbig er bøddeløksen.“ – Senere profeterede han om dagen og timen for hendes død, hvis hun ikke lød hans råd. Men det ville hun altså ikke, hvilket som bekendt blev skæbnesvangert.

I Dagbogen står skrevet, at Saint Germain åbenbarede sig for hende i fængselscellen. Han stod foran hende i sin astralkrop og opløftede hendes sjæl til trøst med forsikring om et underfuldt liv efter døden.

Der menes, at dette var årsag til hendes noble værdighed ved guillotinen, før hovedet faldt for øksen.

Ja, der er meget mere at fortælle om den sag. Han ville gerne have reddet hendes liv, men hun adlød ikke hans advarsel.

Under deres samtale på slottet sagde dronningen blandt andet: „De er meget selvsikker, min herre!“ Hvortil han svarede: „Jeg beklager dybt, om jeg mishager Deres Majestæt, men jeg kan kun sige sandheden.“ –

Han virker og arbejder stadig iblandt os, om end usynlig for de fleste. Det fik jeg bekræftelse på, da Paven med sit følge for ikke længe siden besøgte sit betrængte fædreland, Polen. Da hørte jeg en stemme sige: „En himmelsk herskare anført af Saint Germain vil beskytte dem mod overgreb, og overalt hvor faren truer, vil de være til stede, for der er en lysbro mellem vor lille rullende klode og de højeste sfærer eller himle i det guddommelige univers, gennem

hvilket Verdensviljen virker. Men så længe hjerterne er hårde og kolde, spærrer de selv vejen for det lys, der så gerne vil nå dem.“

Det er en sindelagsændring, der skal til,
gennemtrængt af kærlighedens ånd!

Jesus Kristus

Den højeste blandt Mestrene, der nogen sinde har ladet sig føde på vor jord, er Jesus Kristus. Han kom fra de højeste himle for at vise os vejen, sandheden og livet. Hans lære kan udtrykkes med eet eneste ord: *Næstekærlighed*. Lad ham være vort store forbillede, så vi kan komme til sandhedserkendelse, erkende de højere verdener og vort eget højere jeg, hvori mange muligheder ligger gemte. Så vil vor Jord blive et dejligt sted at bygge på, om broderfred var overalt at finde, og vor klode ville blive forvandlet til et kærlighedens kosmos.

Før Jesus, i tidernes morgen, sendte Gud en anden Mester ved navn Moses herved for at vejlede et ulykkeligt folk. Han lod store undere ske ved ham, og han er sandelig ikke glemt. Men har vi gjort, hvad der gennem ham blev skrevet og sagt i den store Åbenbaring på Sinaibjerget? Her tænker jeg på de Ti Bud, der blev givet menneskeheden til efterfølgelse. Prøv at læse dem igennem og du vil se, hvor få af disse lovbud der er blevet overholdt.

Men århundreder efter Moses kom den Messias, der var lovet os. Han der var udset til at modtage Kristus-ånden.

Inden dette skete, var Jesus-mennesket en meget langt fremskreden ånd, der havde hjemme i det højeste hierarki. Men hans mirakuløse kraft begyndte først, da Kristus-ånden

ved dåben i Jordanfloden inkarneredes i ham eller over-
skyggede ham. Fra den dag var han Jesus Kristus, ånden
der er eet med Faderen, nærmere end nogen anden. Men
han er ikke Faderen, ikke Gud, som man hører visse præster
forkynde. Han udtalte selv inden korsfæstelsen, at om en li-
den stund går jeg til min Fader og eders Fader.

Vi er alle en del af Gud, små* funker af det store lys. Men
Kristus, vor Fører og åndelige Konge, er helt omstrålet af
Guddomslyset, og han lader bestandig dette lys skinne på
os, om vi da vil åbne os derfor.

Vi er alle Guds børn, det være sig hinduer, muhamedana-
nere, jøder og kristne – een stor søskendeflok på vej mod
det samme mål. –

Foruden de Ti Bud er for mig at se en anden stor hoved-
hjørnestein i vor Bibel: *Jesu Bjergprædiken*. Det er guldkorn
af højeste karat, om man vil se dybere deri. Tænk, hvor
vi er langt fra disse dyrebare påmindelser! Når vi lægger
de menneskegjorte dogmer til side og lytter til Mesterens
vise tale, så har vi meget at lære. I Lukas 16. Kap. taler
han om livet efter døden. Den rige mand dør, er i pine efter
at have levet et liv i lyst og pragt, står der. Han ser den
fattige Lazarus hvile i Abrahams skød og beder, om de vil
forbarme sig over ham. Der bliver forklaret ham, hvorfor
hans lod nu er blevet så tungt i forhold til Lazarus'. Han
belæres om adskillelsen mellem sfærerne med de ord, at
der er fæstet et stort svælg mellem verdenerne, og som vi
sår, må vi høste. Den rige mand, der sandsynligvis har været
meget selvglad og bjærgsom, kommer til at tænke på sine
kære derhjemme og beder om, at der må blive sendt bud
til hans fem endnu levende brødre for at advare dem mod
at leve livet på samme letsindige måde, som han. Men Abra-
ham mener ikke, at det er til nogen nytte, for når de ikke
har villet lytte til Moses og Profeterne, så vil de heller ikke

lade sig overbevise, om der kom et sendebud fra de såkaldte døde.

Jo, der er meget at lære af den hellige bog. Men den skal læses med ånd og forstand.

Professor i teologi Haraldur Nielsson, som jeg mødte ved mit besøg i Island, skriver i en artikel, at den kristne kirke skulle være de psykiske forskere taknemmelige for det, som de allerede har udført for at rehabilitere Bibelen. Som mange andre af nutidens videnskabsmænd var det hans ønske, at *tro og viden* skulle gå hånd i hånd.

Blind tro på gamle dogmer og overleveringer kan føre til fanatisme, og kold viden uden tro på det guddommelige kan ikke bære os oppe i prøvelsens stund.

Lad os komme ud af middelalderens tænkemåde, suppler vor viden om det store univers vi lever i, og så lytte til, hvad vor høje Mester gik til Jord for at indprente os: NÆSTEKÆRLIGHED!

Lys og fred over alle tanker,
lys og fred over vejen, du skal vandre!
Edgar.

Mine kære venner!

Så langt det har været mig muligt, har jeg ad denne vej søgt at få jer i tale for at lette eders vandring hernede på denne givende Jord.

Når jeg har villet betegne dette ofte svære jordeliv som „Livet, det dyrebare,“ så er det, fordi det er en vigtig skole, vi alle har måttet gennemgå for vor udviklings skyld, for at modnes og forædles. Men vi åndelige ledere, der har gået

vejen forud for jer, ønsker i kærlighedens navn at benytte de kanaler, der siden apostlenes dage stadig findes, og derigennem minde om Gud og Kristus og om livets evige beståen.

Løft din udødelige ånd mod højderne, lad den få større udsyn og dybde, så du hver dag når et skridt nærmere det endelige mål.

Vi, der søger at række en hjælpende hånd, glæder os over hvert lille fremskridt I gør og sørger, når I fejler. Men aldrig taber vi troen på, at I vil sejre engang.

Hver dag er hellig og en gave fra Gud.

Dage kommer og dage går,
snart er det vinter, og snart er det vår.
Livets kilde bestandig springer
medens evighedsklokkerne klinger.
Fremad – kun fremad vejen går.
Dagen vil komme, hvor målet du når.
Men tre følgesvende må du have heneden:
Troen og håbet og kærligheden.

Adif.

Der blinker hist oppe en stjerne
den skinner så klart på vor vej,
fortæller om egne så fjerne
der venter på dig og på mig.

Se blot hvor den stråler og lyser,
fortæller der er ingen død,
men mennesket for den gyser
og sænker sig selv i nød.

Men nu vil vi nøden lindre
og åbne evigheds port,
og stjernen hist oppe skal tindre
og vise, at livet er stort.

Løft så dine øjne mod himlen
og se, den er mægtig og stor.
Vær med til at vejlede vrimlen
på den stakkels nødstedte jord.

Lær mennesker Gud at prise
og takke for stjernens glans,
så vil han jer storheden vise,
der findes bag stjernernes krans.

Pater Pio

Mandag den 26. okt. 1981 havde jeg blandt andre besøg af det ansete svenske medium Torsten Holmquist, der er clairvoyant. Flere gange i løbet af eftermiddagen fortalte han, at vi havde besøg af Pater Pio, og at denne meddelte, at han gerne ville bringe et budskab i min nye bog.

Allerede næste morgen stod han ved min side og gjorde tegn til, at han gerne ville, at jeg nedskrev, hvad han havde at sige. Der bredte sig i min stue sådan en dejlig fred, og da jeg satte mig for at modtage hans budskab, begyndte han at diktere:

„Jeg lille fattige munk er opløftet i en herlighed, jeg knap kan fatte. Vor høje Mester, i hvis spor jeg gerne ville vandre, er kommet mig i møde. Han skuede ind i dybet af min sjæl med sine milde, milde øjne, og den uudsigelige kraft

og kærlighed, der da strømmede mig i møde, overvældede mig i den grad, at jeg faldt på knæ og kyssede hans fødder.

Denne stund, søster, var højdepunktet i min tusindårige tilværelse. Aldrig vil jeg glemme og aldrig vil jeg slippe denne Mester, Jesus Kristus. Han er lyset, der går foran os alle og leder os gennem dunkle skove til lyse enge, hvor alt ånder fred, og fugle og blomster synger deres stille sang i samklang med englekoret over vort hoved.

Verden skælver i dag. Troen på Alfaderens omsorg for sine børn er vigende, men ikke død.

Se, jeg holder et billede op for dit indre syn. Det står nu så stærkt og klart for dig, at dine materielle omgivelser forsvinder, og du opfatter, hvad jeg viser dig. Du befinder dig i et sygeværelse i det hellige land på den tid, da Jesus gik omkring og gjorde vel. Jairus' unge datter lå for døden. Hjemmet lå nedsænket i stor sorg. Da sendte de bud efter Mesteren og bad ham lægge sine hænder på barnet, at hun kunne^{*} vorde rask.

På sit ansigt for Herrens fod, Jairus han bad i nøden:

„Hjælp i nåde, o Herre god, min eneste ligger for døden!“

Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled. Barnet lå ganske stille, og man troede hende død. Da oplod Jesus sin røst og sagde: „Frygt ikke, tro kun! Pigen er ikke død, hun sover!“ Han løftede derpå sine arme mod himlen og bad vor himmelske Fader være dem nær i denne stund.

Et stort lys omstrålede ham, og da han lagde sin hånd på pigens hovede og med høj og myndig røst bød: „Pige, stat op“, rejste hun sig og vendte tilbage til livet.

Hvorfor viser jeg dig dette og lader dig berette, hvad du ser? Jo, min ven. Verden af i dag er at ligne med det syge barn. Fortvivlelsens mørke breder sig i mangt et sind. Troen på Gud, vor Fader, er ved at briste, men hans søn, Jesus Kristus, lever og virker endnu iblandt os. Han rækker sine

arme op mod vor fælles Fader, og beder om himlens hjælp og velsignelse. Vel er gudstroen vaklende, men den lever. Den er ikke død, men den sover! – Om I åbner jer i oprigtig bøn og lukker lyset ind i jeres hjerter og i jeres tusinde hjem, da vil al frygt og bæven vige. Mørket vil forvandles til lys og en stille lykke og fred vil tage bo i jeres hjerter. Må hans velsignelse være med jer!

Eders ven, Pater P.“

3. DEL

GLIMT FRA 30 ÅRS HEALING-TJENESTE

Da jeg nu har berettet en del om mit livs mange sælsomme oplevelser, kan jeg ikke undlade også at fortælle om de mange år, hvor syge mennesker strømmede til og blev helbredte.

Det viste sig, at jeg havde endnu en evne, der ikke var blevet brugt, men for mig at se, var jeg også så stærkt engageret i foredrag m.m., at jeg ikke havde regnet med at skulle tage flere opgaver op.

Men skæbnen eller himlen ville det altså anderledes.

For at kunne tegne et nøjagtigt billede af hvordan det gik til, at denne min helbredende evne blev opdaget og sat i gang, måtte jeg finde en af mine gamle rejsedagbøger frem. Jeg vil så her gengive, hvad der står angående de slumrende healingsevner, der nu skulle træde i funktion.

Det var i september 1951. Min mand og jeg var til en stor verdenskongres i Stockholm, hvor psykisk interesserede og medialt begavede mennesker var strømmet til fra mange lande. En helt enestående begivenhed, hvor også en del videnskabsmænd fra England og Amerika, med interesse for psykisk forskning, var mødt op. Luften summede af alle mulige sprog, men efterhånden var det engelsk og svensk,

der blev det dominerende. Dog blev selve konferencen også ført på fransk.

Søndag den 2. sept. samledes vi alle i den smukke gamle Seglora Kirke på Skansen uden for hovedstaden. Åbningsgudstjenesten skulle foregå på engelsk, og det blev mig, de havde udset til at forrette denne.

Kirken var fyldt til sidste plads. Den var smykket med blomster og udelukkende oplyst af levende lys. – Da jeg bl.a. havde lært engelsk kirkesprog på translatørskolen i København, faldt det mig forholdsvis let at udføre dette arbejde.

Jeg ved, at jeg blev fyldt med ånd og kraft, og at alle følte sig løftet og beriget. Det var virkelig en højtidsstund for os allesammen.

Jeg talte ud fra Jesu Bjergprædiken. „I er Jordens salt, men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal den så saltes med?...“ „I en verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules!...“ „Lader således Eders lys skinne for menneskene, at de kan se Eders gode gerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene!“ ...„Jesus Kristus har åbnet døren ind til det store kongerige, som ikke er af denne verden, og *der* er vi alle børn af den samme Fader.

Havde menneskene på Jord erkendt hans lære og levet derefter, ville verden have set anderledes ud i dag.

Hans manende ord hin dag på bjerget var henvendt til os alle. Det er et levende kildevæld, vi kan øse af. Det er ikke så lige en sag at hoppe over bjerget, for tinderne rækker højt op i Himlen...

Nogle dage senere skete *det*, der satte mit nye store arbejde i gang. Under en fællesudflugt, en sejltur i Skærgården, kom et engelsk ægtepar hen til os og præsenterede sig som ingeniør Duffield og Frue. De fortalte, at de var ledere af et åndeligt healingscenter i Norwich, en af de 65 klinikker,

der er tilknyttet Hovedcentret i London. Inden afrejsen til Sverige havde de gennem det derværende førende medium fået en besked fra deres åndelige healingsguide, en tidligere kinesisk læge ved navn Sing-Thu, at de på kongressen ville træffe en dansk kvinde med helbredende evner, som de ønskede skulle sættes i gang med at bruge denne gave til gavn og velsignelse for mange mennesker fremover. „Og det er dig, Mrs. Arnborg.“ „Den åndelige læge kaldte dig: little lady of the white light. – Kom hen på vort hotel i morgen, så du kan få nærmere information angående dette vigtige budskab.“

Fruen var selv medium, og da vi mødtes næste dag, talte omtalte åndelige leder længe med mig og opfordrede mig til at begynde så snart jeg kom tilbage til Danmark. Jeg sagde ikke straks: „Ja, det skal jeg nok“, for jeg kunne ikke tænke mig at have tid og kræfter til så krævende et arbejde. Desuden ville jeg ikke risikere at blive stemplet som en slags kvaksalver og måske få konflikt med myndighederne. – Nej, det turde jeg ikke love uden nærmere eftertanke. Men så spurgte han, om jeg ikke gerne ville have min mand rask. Han led af efterveer fra malaria og havde stærke hovedsmerter. Jo, selvfølgelig ville jeg gerne se min mand sund og rask. Gennem mediets mund talte han så de ord, der blev afgørende for alt det, der senere kom til at ske, idet han sagde: „Rejs så hjem og begynd med your husband den første fredag kl. 20. Vi, der er kaldet til denne gerning, vil være hos dig, og du vil føle dig opfyldt af en kraft, du aldrig før har oplevet. God bless you!“

Så oprandt dagen derhjemme. Jeg tændte et lille lys og bad en bøn om velsignelse til stunden.

Vi glemte aldrig den halve time, hvor vi følte os omsluttet af lys og kraft. Jeg lagde hænderne på min mands hovede og ryg, mine fingre lyste som fosfor, og vi var nærmest

målløse af betagelse. Smerterne var borte, og min mand følte sig yngre og stærkere.

Da vi gik til ro, var vi opfyldt af undren og af tak. – Dette regner jeg for min indvielse.

Endnu forstod jeg ikke helt alt det, der lå bagved, og det gør de, der læser dette sandsynligvis heller ikke. Men senere, da de kaldte mig til England, fik jeg indblik i mangt og meget, og i de mange år, der nu er svundne, har jeg fået et vældigt overblik over det store kosmos og en dyb og hellig forståelse af Guds uendelige kærlighed gennem den store tjenerskare, han sender ned mod jordens menneskehed for at bistå os, når vi har det svært.

Få dage derefter skete noget uventet, som fyldte os med ny undren. Min mand havde på hjemvejen fra kontoret besøgt nogle bekendte og fortalt om det hændte. I dette hjem opholdt sig en dame, der ventede på hospitalsindlæggelse og operation på grund af hofteskade, da hun ikke mere var i stand til at gå ved egen hjælp. Han meddeler mig så, at han havde lovet damen at få den behandling, han selv skulle have haft samme aften. Det var jeg meget betænkelig ved. Men kl. 20 kom de og blev modtaget, som han havde lovet dem. Jeg bad en stille bøn og lod mine hænder arbejde under åndelig påvirkning. Der var højtid i stuen, en egen fred og fylde.

En times tid efter patientens hjemkomst, blev der pr. telefon meddelt mig, at hun var faldet i en dyb og mærkelig søvn, og at hun ikke reagerede, når de forsøgte at vække hende. – Jeg blev rædselsslagen. „I så jo, at jeg bare strøg henover hendes ryg og hofte, og at jeg bad til Vorherre, om hun måtte få hjælp ad denne vej, dersom det var hende gavnligt. Jeg håber da for alt i verden, at hun vågner igen! Ring til mig, så snart det sker.“

Så skete det, som kun er hændt nogle få gange de følgen-

de år.

Der blev meddelt mig, at nu var hun vågnet, men under opvågningen skulle hun kaste op. De kom springende med et vandfad og ud af munden kom en stor boble indeholdende en vædske, der lugtede meget stærkt af æter. Altså havde hun fået en åndelig bedøvelse, mens en usynlig hånd i samarbejde med min til dels havde helbredt den syge hofte. Efter 2 behandlinger mere, kunne patienten klare sig uden hospitalsindlæggelse. – Jeg skrev straks til England for at spørge, om noget sådant var almindeligt, for det forekom mig lidt for dramatisk.

Der blev svaret, at de stod bagved al min gerning, og at de åndelige læger lod dette ske for at overbevise mig om, at der stod store guddommelige kræfter bagved, og at jeg kunne være ganske tryk. Det var kun et bevis på, at jeg havde ganske særlige evner. Og de tilføjede: „Jesus bød sine disciple at forkynde ordet og helbrede de syge. Gå du ud og gør ligeså!“

Nu kom der flere og flere for at få hjælp og trøst, for rygten gik fra mund til mund, at her var lægedom at hente. Jeg gik altid til dette arbejde med stor alvor og inderlig menneskekærlighed, – iklædte mig en ren, hvid kittel, tændte lys på et lille alterbord, hvorpå stod en skål med vand og en blomsterbuket. Efter en bøn, som jeg ikke bad højt, gik jeg så hen til patienten, for gennem samtale og fysisk behandling at være til trøst og hjælp.

Finland

Allerede i januar næste år blev jeg inviteret til Finland for at holde nogle foredrag, bl.a. i universitetssalen, hvor

de blev tolket til finsk af en kvindelig professor og forfatter ved navn Helmi Krohn. Jeg havde i foredraget bl.a. fortalt psykiske oplevelser. Dette har jeg skrevet noget om i mine to bøger: „At dø – er at leve“ og „Dødsøjeblikket – og derefter.“ Men uden at ane hvad følgerne kunne blive, sluttede jeg med de ord: „En ny evne er nu ved at bryde frem, evnen til ad åndelig vej at helbrede syge, såvel fysisk som psykisk. Men endnu er dette kun ved begyndelsen, jeg ved ikke, hvad det udvikler sig til, og jeg er for øvrigt stærkt optaget af mange andre gøremål.“

Men ... nu var frøet sået til næste „Mirakel“.

Blandt tilhørerne var en sygeplejerske, der dagligt tilså en 38 årig magister, der havde ligget lammet fra bæltstedet i næsten fire år.

Da hun fortalte ham om mit foredrag, tændtes der et håb i ham om helbredelse. Han var jo standset midt i sine bedste år og sin karriere, og desuden havde han hustru og fire børn. Straks efter min hjemkomst til Danmark var der telefonopringning fra Finland. Det var sygeplejersken, der skulle spørge fra patienten, om jeg ville rejse derover snart igen, eller de måtte komme til mig pr. ambulancefly, idet han havde en meget stor tro på, at Gud ville hjælpe ham ad denne vej.

Da jeg afslog dette forslag, tilbød jeg at gå i inderlig forbøn for ham. Endnu kendte jeg ikke så meget til absent healing, fjernhelbredelse, men jeg havde da læst derom. Patienten havde også stor tro på, at der kunne gå englebud, som han udtrykte sig, og at det kunne komme til en, når man af et ydmygt og åbent hjerte bad den Højeste derom.

Vi aftalte, at vi næste dag på et bestemt tidspunkt ville søge hjælp ad denne vej og åbne os for de guddommelige kræfter, men huske at føje til: „Dog ske ikke min, men din vilje!“

Timen oprandt og jeg blev gennemrystet af en vældig kraft. Hele rummet vibrerede i lys og farver. Nu skete der noget stort og ophøjet. Mon han havde følt noget af det samme?

Næste dag var der atter telefon fra Helsingfors. Det var patienten selv. Han græd af glæde, og det gjorde jeg også. Også han var blevet gennemrystet af en stor kraft, og han havde følt svage tegn på liv i det ene lamme ben.

Vi etablerede denne kontakt dagligt en uge eller to, og så var miraklet sket. Manden kunne stå på sine ben.

Efter en kort rekreationstid på deres landsted, rejste han til Amerika nogle måneder. Jeg har endnu et brev, han skrev derovrefra. Der står bl.a.: „Jeg svømmer hver dag i Stillehavets bølger, og jeg er meget lykkelig.“

De følgende 2 år var jeg 4 gange i Finland, gav behandlinger og holdt foredrag. Desuden var jeg hyppigt gæst hos en baron og frue, der havde et lille slot på Karelen nær Imatravandfaldet. De og mange andre finske venner er jeg stadig i brevveksling med.

Omtalte mirakuløse helbredelse var begyndelsen til den absent-healing-gerning, jeg nu igennem 30 år har forrettet hver eneste lørdag mellem kl. 17 og 18. Tusinder af syge og sorrigfulde mennesker har ad denne vej fået lægedom til krop og sjæl, hvilket utallige breve vidner om. Men det er ikke mig, der gør disse ting, jeg betragter mig som en kanal, som Gud kan bruge og derved lade sine undere ske. Denne min lørdagstjeneste vil jeg ikke slippe, så længe jeg lever på denne jord og har kræfter dertil.

Nu må jeg fortælle lidt om, hvordan det udviklede sig med min kontakt-healings-tjeneste, der har strakt sig over samme tidsperiode. Der kunne skrives tykke bøger derom. Jeg har for øvrigt på bånd indtalt disse mange hændelser og interessante oplevelser.

Som omtalt var jeg så småt begyndt at hjælpe venner og bekendte med deres større eller mindre lidelser og problemer, som de hurtigt fik lægedom for her i mit hjem. Men allerede året efter verdenskongressen, blev jeg kaldt til England, hvor åndelig helbredelse var stærkt udbredt. Ikke mindst gennem den meget kendte og anerkendte Harry Edwards, der ved sin forunderlige kraft har helbredt tusinder af syge. Han gav nu og da store healings-demonstrationer i Albert Hall i London, hvor blinde blev seende, lamme gik, ja mirakel efter mirakel fandt sted for de tilstedeværendes undrende øjne, akkurat som på Jesu tid. Albert Hall var da omdannet til en stor strålende katedral, smykket med levende lys og blomster.

Denne kæmpehal var ofte fyldt til trængsel med syge på bårer, krøblinge og raske, læger, præster, videnskabsmænd og journalister, ja alle slags folk, der med egne øjne ville opleve, hvad der skete under hans velsignede hænder.

Alt dette findes der bøger om på vore biblioteker, og en del er oversat til dansk.

England

En dag fik jeg brev fra England med invitation til et ophold nogle uger på de forskellige klinikker, fortrinsvis i Norwich hos omtalte familie, som jeg traf i Stockholm. Det var den åndelige leder på det store center i London, der ønskede, at jeg skulle sættes ind i deres arbejdsmetoder og informeres om, hvem der var udset til at stå bag mig i mit kommende arbejde. Jeg var heldig at få kørelejlighed med gode venner, der alligevel skulle til England pr. bil sidst i juli 1952. Vi kørte gennem Tyskland, Holland og Belgien og sejlede over

Kanalen ved Dover. Hvor end vi kom, var landskabet præget af den forfærdelige krig, der havde hærget landene og sat sine uhyggelige spor alle vegne. Jeg fik en hjertelig modtagelse derovre og kom straks i gang med at deltage i healingsarbejde. Det var store forhold og yderst interessant. I Norwich arbejdede de i en kirkekrypt, som var inddelt i et stort modtagelsesrum, et mindre værelse, hvor en kvinde med fremragende psykiske evner stillede diagnosen for hver enkelt ny patient. Disse blev så fordelt til de 12 healere, der hver havde sin adskilte kabine med en seng eller briks, en taburet og et lille alter med en Bibel, lys og en lille blomsterbuket. Hver healer havde sit speciale som ryg, hoved, underliv, eller hvad folk fejlede. Og man kan spørge, hvem var så disse mennesker, der påtog sig denne gerning? Det var mænd og kvinder, der vidste, at de havde sådanne evner. Det havde vel også den åndelige læge kunnet forudse, ligesom det var tilfældet med min kaldelse.

I min dagbog står, at disse 12 var 2 arkitekter, en apoteker, en kiropraktiker, 2 sygeplejersker, 2 lærerinder og resten var husmødre.

Det strømmede ind med folk fra kl. 14 til kl. 19 eller 20 om aftenen. Mere end 100 hver dag. Honoraret var frivilligt. Det blev stiltfærdigt lagt i en box i forhallen. Det indkomne blev brugt til arbejdets drift, ingen så, om alle overhovedet lagde noget i boxen, og ingen af de arbejdende modtog noget. Alt blev gjort i kærlighedens tjeneste i næstekærlighedens ånd. Alle var i hvide kitler, der herskede stille ro og en atmosfære af højtid og fred.

Jeg bemærkede, at de arbejdede mere roligt end jeg, så der var hver dag noget at lære. Den åndelige leder af denne klinik var også østerlænding og hed Dr. Woo. Denne personlighed har jeg i de følgende år kontaktet mange gange, især når der var vanskelige tilfælde. Jeg må indskyde, at

jeg under opholdet derovre også fik tid til at holde aftenforedrag i fire andre byer.

Men så sluttede jeg af i London, hvor jeg atter mødtes med mine danske rejsefæller. Healingscentret dér er enormt. Der var flere store sale med 8-10 senge, der om vinteren havde elektrisk opvarmede madrasser. De kvindelige healere bar slør. Der var mange rum, store og små, og desuden en kirkesal med knæfald og alter. Jeg følte det, som var jeg kommet i himlen, en sådan skønhed og fred herskede der overalt.

Allerede første dag blev jeg kaldt ind til samtale med den derværende åndelige læge. Han meddelte mig bl.a., at 6 hjælpere ville følge med mig og bistå mig i arbejdet for syge og bekymrede mennesker. Her vil jeg kun nævne beskrivelsen af de to. Det var en forhenværende tysk læge, død 1879, og en vidunderlig indianer kaldet „Federmann“, og som efter indianerinkarnationerne havde været læge i Europa, men det var hans store viden om naturens lægemidler, der især kom til udtryk i samarbejdet med mig.

Jeg ved, at mange vil finde disse beretninger fantastiske, men det er sandhed, hvad jeg fortæller, livet er rigere og større end de fleste tror. De kosmiske love er ligeså eksakte som de fysiske, som mange tror er helheden. Nej, den egentlige verden er usynlig for vore jordiske øjne, vi ser kun en brøkdel af det, som er. Vi lever midt i et strålehav og midt i et univers med levende liv og usynlige kloder. Vi er kun et støvgran midt i alt dette, vi er ikke engang blevet rigtige mennesker endnu. Det var selv de gamle atlantider klare over, da de byggede den store sfinks ved pyramiderne i Ægypten. Den har dyrekrop med begyndende vinger, og et menneskehoved. Længere er vi endnu ikke kommet på denne vor planet. Der er mange dyriske instinkter, der skal leves ud, før det rene ædle menneske er skabt.

Men når vi først er klare over dette, vågner interessen for at arbejde videre på vor udvikling og vor forståelse af, *hvad* vi er, og *hvem* vi er, og *hvad* målet er med vor vandring henede. Vi er pilgrimme på vej mod et stort mål forude. Kristus viste os vejen, næstekærlighedens vej mod frihed og lykke.

De højtudviklede på Atlantis havde næsten alle psykiske evner. De kunne se ind i finere dimensioner, kommunikere med Mestrene og lade sig lede af dem.

Med hensyn til sygdomme var de klare over, at mangan en årsag til disse ikke altid kun var at finde i det fysiske legeme, men i høj grad også i vort åndelige legeme, der omslutter det fysiske. Derfor helbredte de også dette samtidig med det fysiske. De havde helbredelsescentre i små pyramideformede templer, og de kunne straks se, om sygdommen var karmisk eller en nødvendighed for dette livs åndelige vækst. Måtte det helbredes, var de mestre i at kunne gøre det.

At komme til verden og at dø, er begge dele en fødsel. Den svenske kunstner GERT KAFFA har tegnet denne illustration af fødselsunderet. Kunstneren har til fuldkommenhed formået at skildre, hvad hans indre øje ser. Det er de kære bortgåede, som vinker farvel og på gensyn, og skytsånden velsigner færd.

Fødselsunderet

Her tegner den svenske kunstner Gert Kaffa et meget illustrerende billede af det store, der faktisk sker. Det nye legeme er ved at blive skabt under moderens hjerte. Det skal gennem hende tilpasses de jordiske vibrationer. Men det, der skal besjæle det, *Jeg'et*, der skal beherske det, er et evigheds-væsen, der en tid har opholdt sig på det åndelige plan og nu har besluttet sig til en ny jordelivsvandring som menneske blandt mennesker.

Er det ikke et herligt billede, kunstneren tegner af den personlighed, der har påtaget sig at gennemgå denne komplicerede proces for at gennemleve jordelivets skole endnu engang? I Himlen vinker de farvel og ønsker ham en god og lykkelig rejse. Vorherre eller en af hans udsendte lyse tjenere giver sin velsignelse dertil. På billedet står de vordende forældre med forventningens glæde lysende ud fra deres ansigter. Den vordende moder lægger skærmende sin hånd på sit svulmende underliv, der gemmer det lille barn, hun snart skal føde.

Vuggen og bamsebjørnen er allerede købt, og nu er der kun at vente og håbe, at det må blive et sundt og velskabt barn med et lyst og godt sind. –

Når de står med den lille nyfødte i favnen, er krop og sjæl jo en enhed, indtil døden dem skiller engang.

Forældrene aner ikke noget om, hvem der inkarnerer i netop *deres* barn, og det er vel også bedst således. Man giver sit barn al den omsorg og kærlighed, man kan, og håber så på en lykkelig fremtid for begge parter.

Vi er jo alle klare over, at det er et levende, tænkende væsen under bestandig udvikling, der kommer til verden, når fødselsunderet indtræffer.

Min åndelige læge

Da jeg ved en hel del om den åndelige læge, der har påtaget sig at lede mit healingsarbejde, vil jeg beskrive det her.

Inden sin sidste inkarnation nærrede han ønske om at dygtiggøre sig som læge for at kunne lindre de mange syge menneskers smerter.

Opfyldt af dette ønske, knyttede han sig til stoffets verden. Han var selv med til at vælge sine forældre, blev født i 1802 og gennemgik den lange udvikling, som vi andre også har måttet igennem indtil den fuldvoksne alder. At han ville være læge, var der ingen tvivl om, og han blev det da også.

Men snart svækkedes interessen for denne gerning, og han kastede sig over studiet af dyrenes anatomi og blev professor i Zoologi.

I denne forbindelse har han for mig nævnt byen Heidelberg. (Det må kunne konstateres, om jeg har hørt rigtigt.) Cirka 30 år gammel kaldtes han til St. Petersborg som professor i Zoologi. –

Ønsket om at helbrede syge mennesker var efterhånden helt borte fra hans bevidsthed. Han skrev det ene store værk efter det andet om zoologien og dens historie, og han har da uden tvivl beriget mange med sin store viden om dette fag.

1879 lukkede han sine jordiske øjne og vendte tilbage til den verden, hvorfra han var kommet. – Et lys gik ud på Jord, men det blev tændt i Himlen.

Frigjort af stoffet og den fysiske hjernes begrænsning stod han så igen som ånd, iklædt et æterisk legeme tilpasset efter den verden, hvortil han drog. En højere og finere dimension end den grove jordiske, hvor alt er åbenbaret i et renere og klarere lys. Han måtte da efter en kort hviletid, lige-

som alle andre, gennemgå sin „Livets Bog“, repetere alle jordelivets hændelser, for derigennem at drage lære. Selvbetragtningstiden, som katolikerne kalder skærsilden. „Jamen det var jo de syge, jeg ville til jord for at lindre. Det overlod jeg frimodigt til andre og plejede mine egne interesser.“

Spildt var det jo ikke – men ...

„Hvordan kan jeg råde bod på dette?“ Og skytsånden svarede: „Det mest nærliggende er, at du, når tiden er moden dertil, påtager dig et nyt jordeliv, og så ikke glemmer, at det var en uselvvisk kærlighedsgerning, der var rejsens mål og mening. Men er denne tanke for overvældende for dig, kan du også fra vor verden her, hjælpe menneskene, idet du kan melde dig til tjeneste ved et af de mange healingscentre på Moder Jord og lade din kærlighed og din kunnen blomstre gennem et mellemlid, et mediums givende hænder i næstekærlighedens tjeneste.“

Fra tidernes morgen er himmel og jord knyttet sammen i en hellig enhed. Jordens børn er aldrig ladet ene. Vær du da en af disse lysbringere, når tiden er moden dertil.“

Efter en forberedelsestid til dette interessante arbejde blev han en af de mange åndelige hjælpere, der var tilknyttet Harry Edwards' berømte center i London, indtil det blev bestemt, at han sammen med en mindre gruppe skulle arbejde i Danmark til lindring og velsignelse for mange.

Med disse lysånder omkring mig har jeg altid følt mig tryk og stærk. Jeg befinder mig som siddende i et kraftfelt. Det er lysende med stærke vibrationer. Jeg føler mig iklædt denne kraft. Men før jeg sætter mig på en taburet ved siden af patienten, har jeg foran mit lille alter bedt en stille bøn om velsignelse til det, der nu skulle ske. Da rakte jeg mine hænder frem foran lyset, og ofte så jeg, at der blev

tegn et kors i min håndflade. Så satte jeg mig stille hen til patienten.

Meget ofte kunne jeg se sygdommen clairvoyant, enten se gennem kroppen, f.eks. se et blødende mavesår, som næsten altid blev helbredt, eller jeg kunne se sygdommen i æterlegemet, der omslutter kroppen. Desuden kunne jeg ofte se HVEM patienten egentlig er, og som på en film se vedkommendes tidligere inkarnation, der evt. kunne være årsag til sygdom eller andre trængsler.

Her mindes jeg et særlig interessant tilfælde. En ca. 60-årig kvinde kom for at få hjælp for en eller anden sygdom, som jeg ikke husker, hvad var. Kvindens højre arm var lam, men det talte hun ikke noget om. Så rullede et billede sig op for mig. Jeg mindes det, som var det i går. Jeg så hovedbygningen til en svensk storbondes gård. Ifølge klædedragten kunne det være på Holbergs tid for et par hundrede år siden. På hovedtrappen stod herremanden. Han havde en pisk i hånden. Ved hans side stod hans smukke unge datter. Over gårdspladsen kom en ældre karl trækkende med en yngre fyr, der så meget ulykkelig ud. Han skulle konfronteres med husherren og have pisk. Jeg sad stille og oplevede hele sceneriet. Den unge pige så meget interesseret til og nød faktisk det spændende, der nu skulle ske. Så siger hun til sin far: „Åh far, må jeg?“ Faderen giver hende pisk, og hun giver den stakkels unge karl nogle slag på ryggen.

Min tanke spurgte: „Hvad har han da gjort?“ Den ældre karl stod med et kar i hånden, et lille træk, hvormed man málte korn, og han forklarede, at synderen havde stjålet nogle karfulde korn og taget det med sig hjem.

Senere fik jeg at vide, at han havde kone og børn, og at de var meget fattige.

Så hørte jeg en røst sige: „OG HUN VAR 17 ÅR!“

Mens jeg sad og oplevede alt dette, havde jeg uvilkarligt holdt kvindens/patientens lamme hånd i min, og under påvirkning af det omkring mig værende, spørger jeg spontant: „Hvornår fik De lammelsen i den stakkels arm?“ Og til min store forbavselse svarer hun: „Åh, det er længe siden. Det kom pludselig, da jeg var 17 år!“ „Sytten år,“ siger jeg, men fortalte selvfølgelig ikke, hvad jeg havde set. Jeg var så klar over, at det var en karmisk følge af tidligere brist i hendes karakter. For alt skal betales til sidste hvid.

Men det vidunderlige ved dette var, at konen blev fuldkommen rask og fik sin fulde førlighed i den syge arm. Hun havde åbenbart betalt sin gæld ifølge skæbneloven. Hun havde tidligt mistet sin mand og sad ene med fire børn, som hun havde givet en meget fin opdragelse og megen kærlighed. Hun selv havde gennem årene tjent lidt ekstra ved at passe byens offentlige toiletter. Og nu sad alle børn i pæne stillinger takket være en ualmindelig omsorgsfuld mor.

Hendes karmagæld var betalt, nu skulle hun have lov til at have en række lykkelige år. Hun var rask, lykkelig og opfyldt af tak til Gud, der i sin store kærlighed lod dette ske.

Da hun et halvt år senere kom for at besøge mig, kunne jeg næsten ikke kende hende. Før var hun tyk og ufiks. Nu var hun slank og meget nydelig.

Sådanne oplevelser kalder jeg „De himmelske glæder“ i sammenligning med de mange andre små glæder, man kan opleve i dagens løb.

Når de store undere skulle ske, ved jeg, at min åndelige leder Johan Brandt tilkaldte Dr. Woo fra det store center i England. Han har vist sig mange gange for mig og enkelte gange for nogle patienter.

Men endnu en vigtig ting må jeg nævne i forbindelse med de såkaldte mirakler. Sådan kalder man det, når man

ikke kan forklare, hvad der egentlig sker.

Når himlen rigtigt åbnede sig for mig, så jeg i et strålende lys langt ude i rummet en lysende gestalt i skinnende klæder. Han lignede en tibetaner. De første gange jeg så ham, mens jeg behandlede syge, var jeg ikke klar over, om det var en meget højtstående levende eremit, der skjult i Himalaya-bjergene sad i dyb meditation og bad for den syge menneskehed. Men senere viste han mig, at han forlængst var fritaget for de menneskelige inkarnationer og nu tilhørte det hvide broderskab og dagligt opløftede sin sjæl til Den Højeste, for dér at hente kraft og lægedom til søstre og brødre på Jord. Han glædede sig over at kunne finde en kanal som her, hvorigennem han kunne sende sin kærlighedskraft.

Når vi følte den gensidige kontakt, fik jeg det skønneste smil fra hans åsyn og en fin lille bøjning af hans smukke hovede som en hilsen. Så rakte han sin højre arm op i et endnu stærkere lys, blændende som en åbenbaring og gennemtrængt af denne lysende kraft vendte han de lysende håndflader ned mod Jord, ned mod lille mig, idet han med varm og myndig røst sagde:

„HVER DEN, DER ÅBNER SIG FOR DENNE GUDDOMMELIGE KRAFT, KAN MODTAGE UANET HJÆLP FRA DETTE STED!“ Og med et overjordisk smil på sine læber, forsvandt han i det store, lyse himmelrum.

Engang kom en slagter med meget alvorlig eksem på sine hænder. Der var dybe revner og sår i huden. Han måtte gå med hvide bomuldshandsker. Manden var ulykkelig over, at han måske måtte sælge sin forretning. Han fik nogle få behandlinger og blev rask. –

Mange børn med ufrivillig vandladning har også ad denne vej fundet helbredelse. For øvrigt også nogle voksne med

samme problem. Jeg mindes en ung knægt på 18-19 år, der kom og så meget fløv og skyldbetyngt ud. Hverken dag eller nat havde han nogen sinde haft kontrol over sin vandladning. Han var kommet i lære på et gartneri her i Risskov og havde fået anvist et lille værelse ved drivhuset, hvor han kunne bo. Arbejdsgiveren havde sendt ham hen til mig i håb om helbredelse. Og efter nogle forholdsvis få behandlinger var han kommet over sit problem. Han var meget fåmælt, men da vi skulle tage afsked med hinanden, sagde han noget, der var musik i mine øren. Han tog sin portemonnaie op af baglommen og rakte mig en 10 kr. seddel med de ord: „Vær's go, den skal du ha', for jeg er sørme så gla'. Og ve' du hvad, arbejdet det skri'er meget bedre.“ Jeg stod en stund med hans pengeseddel i hånden og var på en måde ked af at såre ham ved at nægte at modtage den, men så fik jeg en idé. Jeg fortalte ham, at jeg var mindst ligeså glad, og du kan tro, at din mor er også glad. Nu synes jeg, at du for disse dine lommepenge skulle købe en fin æske chokolade og forære den til din mor. Og så skal du sige det samme, som du sagde til mig, at „du er sørme så glad.“ Så fik jeg et stort smil, og jeg har ikke set ham siden. Men kort tid derefter ringede moderen mig op og sagde tak for hjælpen. Da har jeg nok, som jeg plejede, sagt, at hun skulle sende takken højere op, for jeg var bare et redskab i Guds hånd og formåede intet uden hans hjælp.

Nu vil jeg lige berøre et emne, som der her ikke er plads til at uddybe nærmere. Det er de psykisk belastede, de såkaldt sindssyge og de besatte. Flere steder i vor Bibel berettes der om, at Jesus uddrev onde ånder, befriede de besatte. Altså fandt der dengang, som nu, besættelse sted.

For at kunne konstatere at dette er årsagen til den mærkelige adfærd, må man sandsynligvis være i besiddelse af den clairvoyante evne, for det er, hvad jeg kalder vagabonde-

rende ånder, der holder til nær jordplanet, som besætter svage og viljeløse mennesker, og disse kan da komme helt i deres magt. De nyder at have nogen at regere med. De vil ikke lyde skytsåndens kalden og lade sig lede mod højere sted. Jeg tror, at mange af de såkaldte sindssyge på vore hospitaler er forfulgt af sådanne væsener, uden at de ved af det.

Jeg har lykkeligvis fået lov til at befri fire kvinder for denne lidelse.

Jeg både så og talte med den besættende ånd, der i et af tilfældene mente at have krav på den pågældende kvinde og nød at husere med hende. Han så bestemt ikke rar ud. Jeg husker ham ganske tydeligt. Efter at have talt ham til rette og forklaret, at han ikke alene skadede *hende*, men også *sig selv*, og viste ham en lysere vej at gå, så forsvandt han, og kvinden blev et normalt og lykkeligt menneske. Men jeg lærte hende at bede en bøn hver dag, for derigennem at få lys omkring sig og derved være beskyttet.

Jeg har talt meget med en læge om dette emne.

Hvis det var alment kendt, at den jordiske og den åndelige verden griber dybt ind i hinanden, og at det ikke er lutter engle, der svæver omkring os, ville vi kunne tage os i agt for de slette påvirkninger. Vor aurodstråling bestemmer, hvad vi tiltrækker os, thi lige trækker lige. Derfor er det vigtigt at have tankekontrol; for vore handlinger udspringer af vore tanker.

Når jeg til tider blev „fjern“ et øjeblik, blev frigjort af kroppen, enten for at modtage en besked fra min healingsguide, eller de fjernede mig nogle få sekunder for mere direkte at kunne foretage, hvad de ønskede, så hændte det at en patient sagde: „De bliver da vel ikke dårlig og skal besvime?“ „Nej“, svarede jeg, „det var gudskraften, der overvældede mig, nu bliver de sikkert rask.“

Ellers talte jeg ikke med patienterne om mine stille oplevelser. Det ville de fleste ikke kunne forstå. Dog husker jeg en ingeniør, der kom her flere gange på grund af mavesår. En dag så jeg hans dejlige skytsånd og beskrev hende for ham. Samtidig så og beskrev jeg hans mor. Jeg hørte hende synge en bestemt salme, derefter viste hun mig sin gamle salmebog, der var beklædt med sort fløjl og pyntet med et gyldent kors. Hun bad mig sige til sønnen, at hun ønskede, at han fandt den frem og sang dens salmer, som de gjorde i barndomshjemmet. Da blev han meget bevæget og udbrød: „Netop den salme var min mors yndlings-salme.“

Når han siden hen kom for at få en behandling, spurgte han altid: „Kan De se min mor eller min skytsengel?“ Det kunne jeg jo ikke altid, men han glædede sig over, at de sikkert var der.

Man kunne spørge, om det også hændte, at der kom patienter, som jeg ikke kunne eller ikke skulle hjælpe. Dertil vil jeg svare Ja.

Jeg kan beskrive et sådant tilfælde.

En dame var blevet helbredt for en meget ondartet eksem, der bredte sig over det meste af kroppen og på hænderne. Hun havde selvfølgelig søgt hudspecialist, men uden resultat. Jeg spurgte for øvrigt altid alle, der kom til mig, om de havde søgt læge. Først når de bekræftede dette og sagde, at denne ikke kunne hjælpe dem, lovede jeg at forsøge.

Omtalte dame blev rask, men jeg husker, at det tog ret lang tid.

En dag spurgte hun, om hun måtte tage sin mand med. Han havde stort besvær med sin vejrtrækning og sit hjerte, men han er nu også alt for tyk, sagde hun.

Han fulgte så med næste gang. Jeg anbragte ham på en taburet og stillede mig bag ham for at pejle mig frem til, om han kunne hjælpes ad denne vej. Da kontaktede jeg den

åndelige læge, Johan Friederich von Brandt, som stod lyslevende foran mig og sagde: „Denne mand kan vi ikke helbrede, for hans tid er snart omme. Han lider af vattersot, og når vandet når hjertet, er det slut.“ Nu vidste jeg, at her var intet at gøre. Det fortalte jeg selvfølgelig ikke ægteparret, men sagde, at de kunne komme igen om nogle måneder. Jeg kunne ikke overkomme flere i øjeblikket, og desuden skulle jeg snart rejse til Finland.

Så husker jeg tydeligt, at kort tid efter min hjemkomst derfra, mødte jeg en slægtning til den omtalte mand, og det første hun sagde var: „Ved De, at min svoger er død?“ Det var da mindre end 3 måneder efter besøget hos mig. „Hvad døde han da af?“ spurgte jeg. „Han døde af vattersot.“

Det var endnu en bekræftelse på den nære kontakt, jeg havde med mine åndelige hjælpere.

Men så var der også små morsomheder ind imellem.

En meget indremissionsk oversygeplejerske bad pr. telefon, om jeg ville forsøge, om jeg kunne hjælpe hende. Hun havde ikke kunnet arbejde i godt 3 år på grund af ledegigt. Hun sad i kørestol, og hendes fingre var krumme og forkrøblede.

Vi aftalte så en tid, og den 52 årige frøken blev båret ind af to falckfolk. Da hun var blevet anbragt på massagebænken, og hendes ledsagere var gået, sagde hun med stor alvor i stemmen: „Jeg er jo ikke vant til at søge hjælp ad traditionelle veje, men jeg har hørt om Dem og ville da gerne prøve dette; men på vejen hertil, fik jeg falckfolkene til at gøre holdt ved min præst. De bar mig derop, og jeg fortalte ham, at jeg nu var i færd med at foretage mig noget meget usædvanligt, om han ikke ville give mig et såkaldt „Hvedekorn“, så jeg derigennem kunne få svar på, om det var noget forkert, jeg var i færd med. Præsten rakte så hånden ned i en stor vase med et påmalet kors. Og kan De

tænke Dem, hvilket skriftsted han rakte mig fra krukken?“ Det lød således: „Og Jesus lagde hænderne på de syge, og de blev helbredte.“ Nu var hun tryk. Jeg smilte lidt og sagde: „Ja, frk. S. det kunne jo tyde på, at De bliver rask.“ Det var binyrerne, der fik behandling. Da jeg følte stærke reaktioner netop der, vendte hun sig om og så ret strengt på mig og sagde: „Jamen det var jo knæene, fru Arnborg!“ Ja, men det er *her*, der er fejl i cortisone-balancen. Det viste sig at være årsagen til hendes sygdom. Det blev rettet, og hun kunne efter nogle måneder klare sig med en stok.

Vi blev rigtig gode venner, og jeg var af og til på kaffevisit hos hende.

Men det er denne skepsis overfor særlige evner, der har gjort mig „bange for mennesker“, som jeg plejer at udtrykke mig. Men i dette tilfælde kunne jeg kun smile ved tanken om, at en patient skulle til præsten først, før hun turde vove sig ud til et menneske, hvis kraft bliver givet ovenfra.

Tre breve

I 1969 fik jeg meget stærke smerter i ryggen. Jeg søgte læge, som sendte mig til behandlinger, men smerterne tog til og bevirkede, at jeg hverken kunne klæde mig på selv eller komme ud af sengen ved egen hjælp. Jeg var dengang ung med to små børn. Derefter sendte de mig på Ortopædisk Hospital, for nu havde smerterne bredt sig til hovedet, og det brændte i mine ben. Jeg frygtede for at komme til at sidde fast i en kørestol resten af livet.

Da opsøgte jeg fru Arnborg, som jeg har kendt, fra jeg var barn, og som jeg vidste havde hjulpet mange andre ved den gave at være mellemlid til højere magter.

Efter få behandlinger var smerterne borte, og jeg kunne atter bevæge mig, og i dag er jeg fuldkommen rask uden gener, så jeg har meget at være taknemlig for.

Aase Andersen

Den 22/6 1970 havde vi indbudt en god ven til at være hos os en tid. Han kom direkte fra sygehuset, hvor de havde opgivet at hjælpe ham. Vi fik pålæg om ikke at lade ham være alene et øjeblik, for han var en dødssyg mand. Han lå stille hen, bleg og stakåndet.

Efter et par dages forløb, hvor hans eneste næring var urtethe, blev vi klare over, at der måtte gøres noget radikalt. – Jeg kørte til Århus og hentede Mimi Arnborg.

Og så skete miraklet. Vi blev vidne til, hvordan Guds kraft gennem Mimis hænder hjalp vor kære ven tilbage til livet. Snart hørte vi ham snakke, le og synge, som det før havde været hans natur.

Det var en dejlig oplevelse. Tak, kære Mimi, fordi du altid så villigt kommer dine medmennesker til hjælp!

Eva Sand

Den 30. september 1978, vendte mit liv 180 grader. Jeg havde i 12 år lidt af tiltagende alkoholisme blandet op med stadig mørkere depressive anfald. To gange havde jeg været indlagt på lukket afdeling og én gang lykkedes det mig næsten at begå selvmord. Men på omtalte dag klokken 13.30, skete det mirakel, som jeg havde opgivet, skønt jeg i alle årene havde bevaret en klippefast tro på Gud.

På tredje måned lå jeg på hospitalet, da jeg denne lørdag morgen modtog Mimi Arnborgs bog: „At dø – er at leve.“ Jeg blev straks ganske opslugt af dens lyse budskab, som kompletterede så mange ting, som jeg ikke tidligere havde kunnet få til at stemme. Jeg var nået til side 63 (jeg har mærket mig alle detaljer), da der pludselig skete det mirakel, jeg havde ventet på i tolv år, og til sidst havde opgivet. Desuden havde hun taget mig med i sin absent healing.

Fra det ene minut til det næste, fik jeg en vidunderlig fred, og jeg vidste i samme nu, at det hele var overstået. Jeg var fri!

Jeg gemte ansigtet i puden for at skjule for de andre patienter, at jeg lå og græd som et barn, og på denne regntunge, grå septemberdag, så jeg pludselig ind i en ny lys verden, fuld af håb og tillid.

Men en anden ting, som skete, var, at jeg kom til at kende min elskede gamle veninde – Mimi. Siden har vi talt, skrevet og mødt hinanden flere gange, og jeg er altid lige beriget og „lysfyldt“, når jeg forlader dette varme menneske.

Mimi bekræfter mine teorier om, at Kristus ikke skal råbes ud over kolde tage med tomme ord. *Han skal leves.* – Min

taknemmelighed over at have truffet dette enestående menneske og nu fået lov til at kende hende i snart fire år er ubegrænset.

Erik Torpdahl.

Epilog

Mit liv har været rigt, men også meget krævende. Man kan ikke arbejde i to verdener uden stor selvdisciplin. Det kræver megen indre ro og balance. Jeg har skrevet en del om vibrationernes lov, at lige tiltrækker lige. Derfor er det meget vigtigt, at man hver dag kontakter vor Fader i himlen gennem stilhed og bøn.

Jeg er opfyldt af stor tak, fordi jeg aldrig er blevet svigtet af mine åndelige venner. „Beder, og du skal blive bøn-

Nu har jeg gengivet så nøjagtigt, som det er mig muligt, hvad der er indgivet mig ovenfra.

Der bliver vist mig et langt bord dækket med en gylden dug.

På denne ligger mange ting, som skal symbolisere „De betroede talenter.“

Jeg så lysvæsener komme svævende.

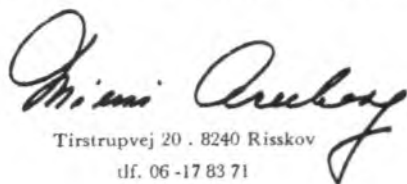
De indsamlede det meste, for at bære det hjem, sagde de.

Der var så kun en skål tilbage og omkring denne lå spredt nogle lysende krystaller, der en efter en skulle lægges i skålen.

Når denne var fyldt op, ville de komme og hente mig.

Jeg forstår det sådan, at skålen er denne min sidste bog. Måtte den blive til oplysning og velsignelse for dem, der læser den.

Kærlig hilsen Mimi Arnborg

Tirstrupvej 20 . 8240 Risskov

tf. 06 -17 83 71

